

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, 30 Σεπτεμβρίου 1870.

|| ΕΤΟΣ Γ'. — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ'.

ANNIBAS EN GORTYNI.

ΔΡΑΜΑ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΠΕΝΤΕ.

Δημοσιεύσαντες ἐν τοῖς δύο τελευταίοις φυλλαδίοις ἀποσπάσματα τοῦ Τελευταίου Κόμητος τῶν Σαλώων καὶ τῆς Χριστιανῆς Εὐγενίας, εὐχαρίστως παρατιθέμεθα ἐνταῦθα καὶ τοῦ ἑτέρου τῶν κατὰ τὸν Μάϊον βραβευθέντων δραμάτων, τοῦ Ἀννίβα ἐν Γόρτυνι, ἀποσπάσματα εὐμενῆς ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμέλλοντος ποιητοῦ Κ. Κ. Βερσῆ, ἀνακοινωθέντα. Ὅσοι δὲ ἀσμενέστερον δημοσιεύομεν τὰ μέρη ταῦτα τοῦ Ἀννίβα, ὅσοι εἶνε γνωστοὶ οἱ ἐν τῇ Κρίσει τοῦ Βουτυναίου ἀγῶνος ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Θ. Γ. Ὁρρανίδου ἀπονεμηθέντες εἰς τὸ σατυρικὸν τοῦτο δράμα ἔπαινοι.

ΜΕΡΟΣ Α'. — ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἀκτὴ· παρ' αὐτὴν δὲ ναὸς μεγαλοπρεπῆς. Φαίνεται καὶ τῆς ἀγκυροβολοῦσα ἐκεῖ, καὶ οὐ πολὺ ἀπέχουσα ἡ πόλις Γόρτυς.

ANNIBAS, πρῶτος τῆς νῆδος ἐκπηδῶν, καὶ μετ' αὐτὸν οἱ ΣΥΜΠΛΩΤΗΡΕΣ ΤΟΥ.

ANNIBAS.

ὦ Κρήτη θεῖα χώρα ἡ ἐκθρέψασα

τὸν τῶν θεῶν πατέρα, κατασπάζομαι
τὰ θεῖά σου ἐδάφη μετὰ σεβασμοῦ.

(Περιέργων τὸ βλέμμα).

Τίς ἄρα εἶν' ἡ πόλις ἣτις φαίνεται
οὐχὶ μακρὰν ἐντεῦθεν;

(Πλησιάζων πρὸς τὸν ναόν).

Ἀσφαλέστατα
τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς ἡ ἐπιγραφὴ
ὅα μᾶς διδάξῃ τοῦτο. Δεῦτε ἴδωμεν.

(Ἀναγινώσκων τὴν ὑπὲρ τὴν θύραν ἐπιγραφὴν).

«Ὁ Δῆμος Γορτυνίων τῆ Ἀρτέμιδι.»

(Πρὸς τοὺς συμπλωτήρας τοῦ ἀποβάντας ἕδη καὶ
ταχθέντας δεξιᾷ).

— Ἰδού, καλοὶ μου φίλοι, θεῖα ἀρωγῇ
δεινὸν πελάγους μυκωμένου κλύδωνα
φυγόντες μετὰ βίας, διεσώθημεν
εἰς τὴν τῶν Γορτυνίων, καθὼς φαίνεται,
ῥωρίαν χώραν, ἕνα, συναγείραντες
ἐπὶ μακρὸν τὸ θάρρος, εἰσπηδήσωμεν
καὶ αὐθις εἰς τὸ κύμα, ἀντιτάσσοντες
πρὸς τοῦ πελάγους τοὺς ἀγρίους μυκηθμούς

βραχεῖαν κώπην, ἕως οὗ, πᾶν πρόσκομμα νικήσαντες ἐν τέλει, ἐκδιώσωμεν τὴν δυσμενῆ μας μοῖραν εἰς συμπάθειαν, ὧ φίλοι, ἵνα τέλος ἐκδικήσωμεν πατρίδα ὑβρισθεῖσαν.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΡ.

Εἶθε, στρατηγέ, διότι ἐβαρύνθην πλέον ἄπατρις νὰ φύγω πανταχόθεν διωκόμενος οὐχὶ δι' ἔγκλημα τι πρὸς τὴν πόλιν μου, ἀλλὰ διότι, στρατιωτῆς πρόθυμος, ὑπὲρ ἐκείνης δόρυ πάλλων κρατερῶν, νὰ βλέπω δὲν ἠέχθην τὴν αἰσχύνην της καὶ τὴν ταπεινώσιν της, ἣν προῦκάλεσαν ὀλίγοι χαῦνοι, ἄριστοι καλούμενοι. Ἄλλ' ἀπελπίσθην ὅτι τὴν πατρίδα μας θὰ ἴδω πάλιν ἐνδοξόν, ὧ στρατηγέ, ἀφοῦ ἐγκατελείφθη εἰς τὴν τύχην της καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, οὔτινες δειλοὶ τὴν Ῥώμην κολακεύουν, κ' ὑπὸ τῶν Θεῶν. Ἐν ὅσῳ δ' οὗτοι τὴν δυσμένειαν αὐτῶν κατὰ τῆς πόλεώς μας διαψιλεύονται ἀνάγκη ὡς πατρίδα νὰ νομίζωμεν τοῦ μαύρου πόντου τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα.

ANNIBAS.

Ἄν, ὦ Θεοὶ μεγάλοι, μοὶ προώρισται καὶ πάλιν τὴν πατρίδα θριαμβεύουσαν νὰ ἴδω τώρα γέρον, ἐπισπεύσατε τὸν χρόνον ἂν δὲ πάλιν, φοβερὸν εἰπεῖν, ὀλέθρου δαίμων εἰς αἰσχύνης ἄβυσσον νὰ τὴν βυθίσῃ μέλλη, μὴ θελήσῃτε πὸ κεκμηλός μου σῶμα εἰς ἀπώτατα πελάγη τῶν ἰχθύων νὰ ριφθῆ βορᾶ, ἀλλὰ μὲ ζῆρος ἔτι αἱματόβρεκτον νὰ πέσω πρόμαχος της ἐπιτρέψατε καὶ μὴ, ὧ μὴ ἀρνήσθε ἕνα βράχον της ὡς τάφον τῷ Ἄννιβᾶ.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΡ.

Οἴκτου ἄξιοι κατέστημεν τῷ ὄντι! Τάφον νὰ ζητῆ εἰς τὴν γενέτειράν του γῆν ὡς ἔλεος ὁ ταύτην στεφανώσας δόξης στέφανον καὶ νὰ πλᾶσται ἡδὴ ἄπολις, φυγᾶς, ὁ ὀδηγῆσας τοῦ στρατοῦ της ἄλλοτε! Ἔι, ἡ ἀγνωμοσύνη εἶναι βδελυκτὸν! διότι ἐπιγέει δηλητήριον εἰς εὐγενεῖς καρδίαι. — Πλῆ, ὦ στρατηγέ,

γενναῖος ναύτης παρελθόντα κίνδυνον εἰς λήθην παραδίδει, τὰς δυνάμεις του πρὸς τὸν παρόντα ἀντιτάσσων εὐθαρσῶς. Ἐνταῦθα τί νομίζεις; Εἴ με' ἀσφαλεῖς εἰς ξένην χώραν, ξένοι, ὄλωσ' ἀγνωστοί, συντρίμματα τῆς δόξης, οὐδὲν φέροντες τὸ σέβας ἐπιβάλλον;

ANNIBAS.

Τί πλειότερον, ἢ ὅτι τὴν πατρίδα ἀμυνόμενοι τῆς γῆς τὰς χώρας πάσας περιτρέγομεν ὑπὲρ αὐτῆς μοχθοῦντες; Τοῦτο σεβασμὸν δὲν ἐπιβάλλει πᾶσι καὶ συμπάθειαν;

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΡ.

Τὴν δόξαν κεκνήστε; τὴν θαυμάζουσιν ἐν ὅσῳ θριαμβεύει' ἐκπεσοῦσας δὲ τὰς σάρκας της μοιράζουσι ὡς περ ὄρνεα οἱ πρῶν θαυμασταὶ της.

ANNIBAS.

Ἐχεις δίκαιον! Εὐδαιμονίας τριακονταετηρῆς ὑπὸ σκοτίας πέπλον μοὶ ἀπέκρυπτεν ἀλήθειαν, ἣν ἤδη μὲ ἐδίδαξε βραχεῖα δυστυχία.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΡ.

Καὶ τὴν συμφορὰν πολλὰκις ἐκλαμβάνουν ὡς ἐμπόρευμα, πωλοῦντες ταύτην εἰς τοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς ἀντὶ μικρᾶς εὐνοίας! ὦ, οἱ ἄρρνες! πωλοῦν τῶν ἀδαμάντων τὰ συντρίμματα ἀντὶ ὀλίγων κόκκων αἴτου ἢ κριθῆς!

ANNIBAS.

Τίς οἶδε, καὶ ἡ Γόρτυς, πόλις ἀσθενῆς τῆς Ῥώμης φοβουμένη τὴν ἐκδικήσιν, μὴ ἀρνήθῃ ξενίαν, ἢ τὸ χειρίστον, μὴ μᾶς προδώσῃ αἴφνης εἰς τοὺς ἀπηνεῖς δικτάκτας μας Ῥωμαίους.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΡ.

Ὅθεν φρόνιμον κρυπτόν νὰ μείνῃ τὸ νομά σου παντελῶς ἀροῦ ἡμεῖς ἐνταῦθα δὲν ἐπλεῖσταιμεν πρὸς ζήτησιν συμμάχων, ἀλλ' ἀπέβημεν ὑπὸ τῆς τρικμίας βαλζόμενοι. Πηράδοξον δ' οὐδόλωσ' οἱ Γορτύνιοι

μικροπολιταὶ ὄντες καὶ φοβούμενοι τὸν ὄγκον τῶν Ῥωμαίων, καίπερ ἄκοντες, νὰ μᾶς προδώσῃ οὐκ ὄντως.

ANNIBAS.

Ἐχεις δίκαιον.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΡ.

Κρυπτόν προσέτι πρέπει νὰ τηρήσωμεν ὅσον χρυσίον φέρομεν μεθ' ἑαυτῶν, μὴ τῶμα των θαμβώσῃ καὶ ἐμπέσωμεν εἰς φοβερὰν παγίδην. Φίλος πρότκαίρος ὁ πλοῦτος πάντως εἶναι καὶ ἐνίοτε διπρόσωπος ἐχθρός μας καὶ ἐπίβουλος.

ANNIBAS.

Τῷ ὄντι ὅσα λέγεις συνετώτατα εὐρίσκω, φίλε. Ὅθεν τὰ φρονήματα τῶν Γορτυνίων ἀκριβῶς ἐρεύνησον, μὴ εἰς κίνδυνους νέους περιέλθωμεν καὶ πρᾶξον ὅ,τι σὺ νομίζεις σύμφορον, ἐγὼ δὲ εἰς τὸ πλοῖόν μας πορεύομαι νὰ ἴδω ἐπὶ πόσον ὁ ἀνακικῶν τὰ βᾶθη τῶν ὑδάτων ἀπεφάσισε νὰ μᾶς κρατῆ ἐνταῦθα. Εἶθε, φίλοι μου, πρῶι πρῶι μὲ πνεῦμα οὐριώτατον, πρὸς τὰς ὑγρὰς ἐκτάσεις ταυπτερυγοὶ γοργότεροι ἀνέμου νὰ ἱπτάμεθα. Ἐκεῖ οὐκ ἔστι δόλος οὐδ' ἐπιβουλῆ.

(ἀπέρχεται.)

ΜΕΡΟΣ Β'. — ΣΚΗΝΗ Ε'.

ANNIBAS

(μῆνεις, στρέφω πρὸς τὸν ἠδεδύοντα ἕλιον.)

Τὴν ὄψιν σου, ὦ Φοῖβε, σπεῦσον κάλυψον, καὶ σὺ, ὦ Νυξ, μὲ πέπλον τάχυνον σιγῆς καὶ λήθης τὰς ἡμέρας τῆς αἰσχύνης μου νὰ περιβάλλῃς. Κρύψον εἰς τὰ σκότη σου, καὶ μὴ διακοινώσῃς ὅτι ὁ ἀνήρ ὁ διελθὼν τὸν κόσμον ὡς περ ἀστραπὴ καὶ τόνομά του ἀντὶ κεραυνοῦ βελῶν καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Ῥώμης, ἀναγκάζεται νὰ κρύπῃ τώρα τοῦτο εἰς τὴν Γόρτυνα! Ὡ ἐνδοξοὶ ἡμέραι, πῶς περήληστε ἀνεπαισθήτως! Πῶς ἀπέπτη ὁ καιρὸς

καθ' ὃν ἀτελευτήτου; τὰς ἡμέρας μου ἐπόθουν, ἵνα ἄθλα δρέπω ἄφρονι! Νῦν τὰς ἡμέρας μὲ δειλιάν ἐνορῶ περρηχομένας στεῖρας καὶ ἀσφορητὶ τῆς κόμης μου τὰς τρίχας; νὰ λευκαίνωσι, καὶ ὄλος τρέμων κρούω τῆς ἐπαύριον τὸν ζοφερὸν πυλῶνα, κυλινδούμενος εἰς σκότους χάος καὶ ἀβεβαιότητος διότι γέρον ἤδη τὸν ἀγένην μου ἐκὼν ἀέκων κύπτω πάντῃ ἀνελπίς ὑπὸ τοῦ χρόνου τὴν βραχεῖαν μάστιγα, τὸ βῆμα κατευθύνων πρὸς τὸν τάφον μου, τοῦ βίου τὸν λιμένα τὸν ἀκύμαντον, οὐτινος ὅμως τρέμω τὴν ψυχρὰν σιγῆν. Βεβαίως ναύτης, εἰς ἀγρίους κλύδωνας καὶ γεννηθεῖς καὶ ζήτας, τὴν ναρκωτικὴν γαλήνην τῶν λιμένων ἀπεσθάνεται.

— Ἄς ἦτο δυνατὸν, Θεοὶ Ὀλύμπιοι, τὰς χιονώδεις κορυφὰς τῶν Ἄλπεων ὡς ἀετὸς καὶ πάλιν νὰ διέβαινον, κ' εἰς Ἰταλίαν ἀπᾶξ ἔτι τὴν σφαγὴν καὶ τὴν πανωλεθρίαν νὰ διέστειρον, ἵνα τὴν Ῥώμην ἴδω πάλιν πτήσουσιν καθὼς στρουθίον ὑπὸ τὴν παλάμην μου, καὶ τῶμα της τὸ γαῦρον σθεννυόμενον ὠχρὸν ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς Ῥομφαίας μου! — Τί μάτην γλώσσαν στρατιώτου εὐκλεοῦς δανείζομαι τῆς μοῖρας ὁ ἀπάκληρος; Τὴν γλώσσαν τοῦ Ἄννιβᾶ σφετερίζομαι, τῆς Καρχηδόνος ὁ φυγᾶς ὁ ἄδοξος, καὶ στρατηλάτου ἦθος περιβάλλομαι, ἀφοῦ ἡ Γόρτυς, ἀφανὲς πολίχινον, ὅπερ ἐν Ἰταλίᾳ θὰ παρήχετο ὑπὸ τὰ βῆματά μου ὡς χαλίκιον, ὡς βράχος ἀνυψοῦται τώρα ἄβαστος, ἐνῷ αἱ νεφελώδεις Ἄλπεις ἄλλοτε ὡς τάπητες ἠπλοῦντο πρὸς διάβασιν τὸν χιονώδη κύπτουσαι αὐχένα των! Ὡ δόξα, πόσον εἶσαι μεγαλοπρεπῆς, ὅποτε δαφνηφόρον καὶ περιλαμπρον ἀνά τὰ ἔθνη πάντα θριαμβευτικῶς ἐπὶ γοργῶν πτερυγῶν μυριόστομος σὲ περιάγει Φήμη! Ὡς βασίλισσα ἐρ ἄρματος ὀχγεῖσαι, ὅπερ λέοντες ὑπερηφάνως σύρουν. Ἡ ἀήττητον ὅποτε κορσεθεῖσα κλίνεις κεφαλὴν ἐπὶ τῶν στέρνων γέροντος ἀγωνιστοῦ ἐπίσης περιγέεις λάμπην ἄπλετον! Ἄλλ' ὅτε παύεις ζῶσιν, καὶ τὰς δάρνας σου ἀποτεφρόνει ἡ πυρὰ τῆς συμφορᾶς,

τὸ δὲ πελώριόν σου πτώμα ἄσημιον
εἰς βαθυστέρνου περελθόντος θάπτεται
τοὺς ἐρεβώδεις δόμους, ἐφ' ὧν γέγραπται
« ὡς ἦλθε, καὶ παρήλθεν » ὦ, μὴ τοὺς Θεοὺς
ὦ, τότε μυριάκις προτιμότερον
νά σε ἡγνούν παντελῶς οἱ ἄνθρωποι !

(Ἀπέργεται).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΩΝ.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ, ΣΥΜΒΟΛΟΝ, ΜΟΡΦΗ, ΕΜΒΛΗΜΑ.

Τὰ πάντα εἰσὶ συμβολικά καὶ ἀλληγορικά ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Ἐν μὲν λοιπὸν τῇ Χαλδαίᾳ ἔθετον ἐν τοῖς οὐρανοῖς κριόν, δύο ἐρίφια καὶ ταύρον, ἵνα σημάνωσι τὴν παραγωγὴν τῆς γῆς κατὰ τὸ ἔαρ· ἐν δὲ τῇ Περσίᾳ τὸ πῦρ εἶναι τὸ σύμβολον τῆς θεότητος· ὁ οὐράνιος κύων προαγγέλλει τοῖς Αἰγυπτίοις τὰς τοῦ Νείλου πλημμύρας, καὶ ὁ τὴν οὐρανὸν ἐν τῇ κεφαλῇ κρύπτων ὄφις ἢ τῆς αἰωνιότητος εἰκὼν κτεέστη.

Εὐρίσκει δὲ τίς εἰσέτι ἐν τῇ Ἰνδικῇ πολλὰ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἀγαθμάτων τῶν φρικαλέων καὶ ἀκόμψων, περὶ ὧν ὠμίλησα ἤδη, παριστῶντων τὴν ἀρετὴν μὲ δέκα μεγάλους βραχίονας, δι' ὧν καταδαμάζει τὰς κακίας· τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἐθεώρησαν οἱ δυστυχεῖς ἰσραήλῃσιν ἡμῶν ὡς εἰκόνας τοῦ διαβόλου, πεποιθότες, ὅτι οἱ μὴ ὀμιλοῦντες γαλλιστὶ ἢ ἰταλιστὶ δὲν ἤθελον λατρεύσει ἢ τὸν διάβολον.

Θὲς ἐν τοῖσι πάντα τὰ ἀρχαῖα ταῦτα σύμβολα ὑπὸ τὰς ὄψεις τοῦ ἐμφρονεστέρου ἀνθρώπου, τοῦ μὴ εἰδότητος τι περὶ αὐτῶν, καὶ οὐδὲν θέλει ἐννοῆσαι· διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκμάθῃ τὴν γλῶσσαν ταύτην.

Ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι θεολόγοι ποιητικῶς ἠναγκάσθησαν νὰ παραχωρήσωσι τῷ Θεῷ καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ πόδας καὶ χεῖρας, ὑπὸ ἀνθρωπείαν μορφήν αὐτὸν ἀναγγέλλοντες.

Κλήμης· ὁ Ἀλεξάνδρου ἀναφέρει τοὺς ἐξῆς στίχους Ξενοφάνους τοῦ Κολοφωνίου ἀξίου τῆς ἡμετέρας προσοχῆς : (1)

« Μέγιστε Θεέ, ὅ, τι καὶ ἂν πράξωμεν ἢ ἐπινοήσωμεν δὲν δυνάμεθα οὔτε νὰ σε κατανοήσωμεν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ σε εἰκονίσωμεν. Ἐκαστος παραχωρεῖ σοι τὴν ἰδίαν φύσιν· τὰ μὲν πετεινὰ

λοιπὸν ἤθελον σε παραστήσει ἰσιτάμενον ἐν τοῖς ἀνέμοις, οἱ δὲ βόες ἤθελον σοι δανείσει τὰ ἀπειλητικά αὐτῶν κέρατα, οἱ λέοντες ἤθελον σε ὀπλίσει μὲ τοὺς σπέρμασσοντας τὰ ζῶα ὀδόντας, καὶ οἱ ἵπποι ἤθελον σε φαταπῆν ἐν τοῖς ἀγροῖς κελπάζοντα. »

Ἐκ τῶν στίχων τούτων ἐξάγεται, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέστησαν σήμερον μόνον τὸν Θεὸν ὑπὸ τὴν μορφήν αὐτῶν. Διότι καὶ ὁ ἀρχαῖος Ὀρφεὺς τῆς Θράκης, οὗτος ὁ πρῶτος Ἕλληνας θεολόγος, ὁ πολὺ τοῦ Ὀμήρου προγενέστερος, ὀμιλεῖ οὕτω πως κατὰ τὸν αὐτὸν Κλήμεντα τὸν Ἀλεξάνδρου :

« Ἐπὶ τοῦ αἰωνίου θρόνου ἀκίνητος ἐν ταῖς νεφέλαις καθήμενος τοὺς τε ἀνέμους καὶ τὰς θυέλλας κυβερνᾷ· οἱ πόδες αὐτοῦ πιεζοῦσι τὴν γῆν, καὶ ἐκ τοῦ κενοῦ ἀέρος ἢ χεῖρ αὐτοῦ ἐγγίξει συγχρόνως τὰς ἀκτὰς τῶν δύο θαλασσῶν· εἶναι ἀρχὴ, τέλος καὶ μέσον τοῦ παντός. »

Ἀφοῦ λοιπὸν τὰ πάντα εἰσὶ συμβολικά καὶ ἀλληγορικά, οἱ φιλόσοφοι, καὶ πρὸ πάντων οἱ τὴν Ἰνδικὴν ἐπισκερθέντες, ἐφήρμοσαν τὴν μέθοδον ταύτην, διότι τὰ διδάγματα αὐτῶν ἦσαν ἐμβλήματα καὶ αἰνίγματα.

Μὴ ἀρακινῆς τὸ πῦρ διὰ ξίφους, σημαίνει μὴ ἐρεθίζης τὸν ἐν ὀργῇ διατελοῦντα.

Μὴ θέτης τὴν λυγρίαν ὑπὸ τὸ μόδιον. — Μὴ ἀποκρύπτῃς τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἀλήθειαν.

Ἀπεχε κνῆμων. — Φεῦγε συχνάκις τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα, ἅτινα ἐδίδοντο διὰ ψευδοφροσύνης ἐκ λευκῶν ἢ μαύρων κνῆμων.

Δίωκε τῆς οἰκίας σου τὰς χελιδόνας. — Ἄς μὴ ὑπάρχωσιν ἐν αὐτῇ φλύαροι.

Ἐν τῇ καταγίδι λάτρευε τὴν ἡγῶ. — Ἐν ταῖς πολιτικαῖς παραχαῖς φεῦγε εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Μὴ γράφῃς ἐπὶ χιόνος. — Μὴ διδάσκῃς τὰ μαλθακὰ καὶ ἀσθενῆ πνεύματα.

Μὴ ἐρῶγε μῆτε τὴν καρδίαν σου μῆτε τὸν μελόν σου. — μῆτε λιποῦ, μῆτε ἐπιχειρεῖς δυσκολωτάτα· ἐπιχειρήσεις, κλπ.

Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ Πυθαγόρεια ἀξιώματα, ὧν εὐκόλος ἢ ἔννοια.

Ἄλλ' ἢ ὠρασιότερα πασῶν τούτων τῶν ἀλληγοριῶν εἶναι ἢ περὶ Θεοῦ, ἢν Τίμαιος ὁ Λοκρὸς ἐφαντάσθη : *Κύκλος οὐτινος τὸ κέντρον πανταχοῦ ἐστίν, ἢ δὲ περιφέρεια οὐδαμοῦ.* Ὁ Πλάτων υἱοθέτησε τὸ ἐμβλημα τοῦτο, ὁ δὲ Πασκάλ εἰσήγαγεν αὐτὸ ἐν τῇ ὕλῃ, ἢν ἤθελε νὰ μετχειρισθῇ καὶ ἡ τις ἐπεγράφη ἰδέαι.

Ἐν τῇ μεταφυσικῇ καὶ τῇ ἠθικῇ οἱ ἀρχαῖοι

(1) Μεταφράζω αὐτοὺς εἰς τὴν νεοελληνικὴν. Σ. Μ.

ὀμίλησαν περὶ παντός, ἡμεῖς δὲ ἢ συναντῶμεν ἢ ἐπαναλαμβάνομεν τὰ λεχθέντα. Ὡς τε πάντα τὰ νεώτερα συγγράμματα τῶν δύο τούτων διδασκαλιῶν εἰσὶ ἐπαναλήψεις.

Ὅσα δὲ προχωρεῖ τις ἐν τῇ Ἀνατολῇ, τοσούτω εὐρίσκει τὴν συνήθειαν τῶν ἐμβλημάτων καὶ τῶν μορφῶν καθιερωμένην, αἵτινες λίαν ἀπέχουσι τῶν ἡμετέρων ἡθῶν καὶ ἐθίμων.

Ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ἐν τῇ Συρίᾳ ἦσαν καθιερωμένα πρὸ πάντων τὰ φαινόμενα ἡμῖν περιεργότατα ἐμβλήματα. Ἐκεῖ λοιπὸν περιέφερον ἐν πομπῇ καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἄκρου τὰ δύο σύμβολα τῆς ζωῆς. Καὶ ἡμεῖς μὲν, καγγάζοντες, τολμῶμεν νὰ θεωρήσωμεν τοὺς λαοὺς ἐκείνους ὡς βαρβαρικοὺς βλάκας, ἐπειδὴ νύγνωμόνουν τῷ Θεῷ μετ' ἀθωότητος ἐπὶ τῇ τῆς ζωῆς πυροχῆ· πλὴν ἀλλ' ὅμως τί ἤθελον εἶπει οὗτοι περὶ ἡμῶν, ἂν ἐδύλεπον ἡμᾶς εἰσερχομένους ἐν τοῖς ἡμετέροις ναοῖς καὶ φέροντας ἐπὶ τοῦ μηροῦ τὸ ὄργανον τῆς καταστροφῆς, τὴν σπάθην ;

Ἐν Θήβαις εἰκόνιζον τὰ τοῦ λαοῦ ἀμαρτήματα διὰ κριοῦ· ἐπὶ δὲ τῶν προαλιῶν τῆς Φοινίκης γυνὴ μετὰ οὐρᾶς ἰχθύος ἦν τὸ τῆς φύσεως σύμβολον.

Ὡς τε δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν, ὅτι ἢ τῶν συμβόλων συνήθειαν εἰσεχώρησεν ἐν τοῖς Ἑβραίοις, ὅτε ἐσηματίσταν σῶμα λαοῦ εἰς τὴν ἐρημον.

Ἐμβλήματα Ἰουδαϊκά.

Ὁραιοτάτη ἀλληγορία λοιπὸν ἐν τοῖς ἰουδαϊκοῖς βιβλίοις εἶναι τὸ ἐξῆς τεμάχιον τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ : (1)

« Καὶ ἤρρησαν αἱ ἀλήθουσαι, ὅτι ὀλιγόθησαν, καὶ σκοτάσουσιν αἱ βλέπουσαι ἐν ταῖς ὄπαῖς· καὶ κλείσουσι θύρας ἐν ἀγορᾷ ἐν ἀσθενείᾳ φωνῆς τῆς ἀληθοῦσης, καὶ ἀναστήσεται εἰς φωνὴν τοῦ στρουθίου, καὶ ταπεινωθήσονται πᾶσαι αἱ θυγατέρες τοῦ ἄσματος· καὶ γε ἀπὸ ὕψους ἤψονται, καὶ θάμβοι ἐν τῇ ὀδῷ, καὶ ἀνθήσῃ τὸ ἀμύγδαλον, καὶ παχυνοθῆ ἢ ἀκρις, καὶ διασκεδασθῆ ἢ κάππαις· ὅτι ἐπορεύθη ὁ ἄνθρωπος εἰς οἶκον αἰῶνος αὐτοῦ, καὶ ἐκύκλωσαν ἐν ἀγορᾷ οἱ κοπτόμενοι· ἕως ὅτου μὴ ἀνατραπῆ σχοινίον τοῦ ἀργυρίου, καὶ συνθλιβῆ τὸ ἀνθέμιον τοῦ χρυσοῦ καὶ συντριβῆ ἢ ὑδρία ἐπὶ τὴν πηγὴν, καὶ συντροχάσῃ ὁ τροχὸς ἐπὶ τὸν λάκκον· καὶ ἐπιστρέψῃ ὁ χοῦς ἐπὶ τὴν γῆν, ὡς ἦν, καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν Θεὸν ὃς ἔδωκεν αὐτό. »

(1) Ἐκκλησιαστής. Κεφ. ΙΒ', 3—8.

Ταῦτα πάντα σημαίνουσιν, ὅτι οἱ γέροντες ἀποβάλλουσι τοὺς ὀδόντας, ὅτι ἢ ζωὴ αὐτῶν καθίσταται ἀσθενής, ὅτι αἱ τρίχες αὐτῶν λευκαίνονται ὡς τὸ ἄνθος τῆς ἀμυγδαλῆς, ὅτι οἱ πόδες αὐτῶν ἐξοιδκίνονται ὡς ἀκρις, ὅτι αἱ τρίχες αὐτῶν πίπτουσιν ὡς τὰ φύλλα ατῆς κάππαις, ὅτι δὲν δύνανται πλέον νὰ τεκνοποιήσωσι καὶ ὅτι ὀφείλουσι νὰ πᾶρασκευασθῶσι πρὸς τὸν ἀπώτατον ἐκείνον πλοῦν.

Τὸ δὲ ἄσμα ἄσμάτων εἶναι, ὡς πάντες γινώσκουσι, συνεχῆς ἀλληγορία τοῦ γάμου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας (2) :

« Φιλησάτω με ἀπὸ φιλημάτων στόματος αὐτοῦ· ὅτι ἀγαθοὶ μαστοὶ σου ὑπὲρ οἶνον, καὶ ὄσμῃ μύρων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα. — Ἴδου εἶ καλὴ ἢ πλησίον μου, ἴδου εἶ καλὴ ὀφθαλμοί σου περιστερά (3). — Τρίχωμά σου ὡς ἀγέλι τῶν αἰγῶν... Ὀδόντες σου ὡς ἀγέλι τῶν κεκαρμένων... ὡς σπυρίον τὸ κόκκινον χεῖλη σου, καὶ ἢ λαλιά σου ὠραία· ὡς λέπρον τῆς βῶας μῆλόν σου, ἐκτός τῆς σιωπῆσώς σου. Ὡς πύργος Δαβὶδ τροχάλος σου... Δύο μαστοὶ σου ὡς δύο νεβροὶ δίδυμοι δορκάδος, οἱ νεμόμενοι ἐν κρίνοισι, ἕως διαπνεύσῃ ἢ ἡμέρα καὶ κινήσῃ αἱ σκιαί (4). — Τί ἐκαλλιώθησαν μαστοὶ σου ἀδελφῆ μου νύμφη; τί ἐκαλλιώθησαν μαστοὶ σου ἀπὸ οἴνου, καὶ ὄσμῃ ἱματίων σου ὑπὲρ πάντῃ τὰ ἀρώματα; Κρίον ἀποστάζουσι χεῖλη σου νύμφη, μέλι καὶ γάλα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν σου, καὶ ὄσμῃ ἱματίων σου ὡς ὄσμῃ Λιβάνου (5). — Ἀδελφιδός μου ἀπέστειλε χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀπῆς, καὶ ἢ κοιλία μου ἐθροήθη ἐπ' αὐτόν (6). — Κεφαλή αὐτοῦ χρυσίον Καϊφάξ, βόστρυχοι αὐτοῦ ἐλάται, μέλανες ὡς κόραξ. Ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς περιστερά ἐπὶ πληρώματα ὑδάτων, λελομέναι ἐν γάλακτι, καθήμεναι ἐπὶ πληρώματι (ὑδάτων). σιαγόνες αὐτοῦ ὡς φυταλιαὶ τοῦ ἀρώματος, φύουσαι μυρεψικά· χεῖλη αὐτοῦ κρίνα, στάζοντα σμύρναν πλήρη· χεῖρες αὐτοῦ τορευταὶ χρυσαῖ, πεπληρωμένα Ἐθαρσεῖς· κοιλία αὐτοῦ πυξίον ἐλεφάντινον ἐπὶ λίθου σκαπερίου· κνήμαι αὐτοῦ στύλοι μαρμαρίνοι, τεθεμελιωμένοι ἐπὶ βῆσαις χρυσαῖς. Εἶδος αὐτοῦ ὡς Λίβανος, ἐκλεκτός ὡς κέδροι· φάρυγξ αὐτοῦ

(1) Ἄσμα ἄσμάτων, Κεφ. Α', 1—3.

(2) Αὐτόθι, 14—16.

(3) Αὐτόθι, Κεφ. Δ', 1—7.

(4) Αὐτόθι, 40—42.

(5) Αὐτόθι, Κεφ. Ε', 4—5.

γλυκασμός, και ὄλος ἐπιθυμία (1). — Ὁμφαλόσ σου κρατῆρ τορευτός μὴ ὑπερρούμενος κράματος· κοιλία σου θημωνία σίτου, πεφραγμένη ἐν κρίνοις... Τράχηλός σου ὡς πύργος ἐλεφάντινος· ὀφθαλμοί σου ὡς λίμναι ἐν Ἐσπερίων, ἐν πύλαις θυγατρὸς πολλῶν· μυκτῆρ σου ὡς πύργος τοῦ Λιβάνου, σκοπεύων πρόσωπον Δαμασκου· κεφαλή σου ἐπὶ σὲ ὡς Κάρμηλος, καὶ πλόκιον κεφαλῆς σου ὡς πύργος, βασιλεὺς δεδεμένος ἐν παραδρομαῖς (2). — Ἀδελφὴ ἡμῶν μικρὰ καὶ μαστοὺς οὐκ ἔχει· τί ποιήσωμεν τῇ ἀδελφῇ ἡμῶν, ἐν ἡμέρᾳ ἣ ἂν λαληθῇ ἐν αὐτῇ; Εἰ τείχος ἐστίν, οἰκοδομησόμεν ἐπ' αὐτὴν ἐπαύλεις ἀργυρᾶς· καὶ εἰ θύρα ἐστὶ, διαγράψωμεν ἐπ' αὐτὴν σανίδα κεδρίνην. Ἐγὼ τείχος καὶ μαστοὶ μου ὡς πύργοι... (3)»

Ἔπρεπε νὰ ἐξηγητῶ ἅπαν τὸ ἄσμα, ἵνα φανῇ, ὅτι εἶναι ἀλληγορία ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἐτέρου ἄκρου· πρὸ πάντων δὲ ὁ εὐφυῆς Δὸν-Κάλμετ καταδεικνύει, ὅτι ὁ φοινῆξ, ἐφ' οὗ ἀναβαίνει ὁ ἀδελφιδὸς, εἶναι ὁ σταυρὸς, εἰς ὃν κατεδικάσθη ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, Ἄλλ' ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἠθικὴ ὀρθὴ καὶ καθαρὰ προτιμᾶται τῶν ἀλληγοριῶν τούτων.

Παρατρεῖται πρὸς τούτους ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ λαοῦ τούτου πληθῆς ὅλη τυπικῶν ἀλληγοριῶν, παροργίζουσιν ἡμᾶς τὴν σήμερον, αἵτινες καίπερ ἀσκοῦσαι τοὺς Εὐρωπαίους εἶτε τὴν ἀπιστίαν καὶ τὰ σκώμματα, φαίνονται ὅμως κοιναὶ καὶ ἀπλαῖ τοῖς Ἀσianoῖς.

Ὁ Θεὸς π. γ. τῷ Ἡσαΐᾳ ἐφανείσκει οὐκ οὐκ ὡς ἐπ' αὐτῷ. «Πορεύου, καὶ ἄφελε τὸν σάκκον ἀπὸ τῆς ὀσφύος σου, καὶ τὰ σανδάλιά σου ὑπόλυσαι ἀπὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ ποίησον οὕτως, πορευόμενος γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος· τρία ἔτη ἔσται σημεῖα καὶ τέρατα τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ Αἰθίοψιν, ὅτι οὕτως ἄξει βασιλεὺς Ἀσσυρίων τὴν αἰχμαλωσίαν Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίων, νεανίσκους καὶ πρεσβύτας γυμνοὺς καὶ ἀνυποδέτους ἀνακακαλυμμένους τὴν αἰσχύνην Αἰγύπτου (4).»

Τοῦτο φαίνεται ἡμῖν περιεργότατον· ἀλλ' ἂν ἐξετάσωμεν μόνον τί συμβαίνει ἐπὶ καὶ νῦν παρὰ τοῖς Τούρκοις, τοῖς Ἀφρικανοῖς καὶ ἐν ταῖς Ἰνδίας, ὅπου τοσοῦτον μὲν ἐμμανῶς, ἥκιστα

δ' ἐπιτυχῶς πρὸς ἐμπορίαν μεταβαίνουμεν. Εἶναι λοιπὸν ἐκεῖ συνηθέστατον νὰ βλέπη τις σαντὸν (1) πάγγυμνον, οὐ μόνον διδάσκοντα τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ μετὰ σεβασμοῦ φιλήματα πρὸς αὐτῶν... συναθροίζοντα, ἅτινα οὐτ' ἐν τῷ σαντῷ οὔτε ἐν τῇ γυναικί διεγείρουσιν ἀκόλαστον πόθον. Ἐπὶ δὲ τῶν ὀχθῶν τοῦ Γάγγου προσέρχονται πλήθη γυμνὰ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἄκρων, τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανὸν τείνοντα καὶ ἀναμένοντα τὴν ἔκλειψιν, ἵνα ἐν τῷ ποταμῷ βυθισθῶσιν.

Δὲν πρέπει ἄρα ὁ Παρίσιος καὶ ὁ Ρωμαῖος νὰ πιστεύη, ὅτι ἡ ἐπιλοιπος γῆ ζῆ καὶ σκέπτεται περὶ πάντος ὅπως αὐτός.

Ὁ Ἰερμίας, ὁ ἐπὶ Ἰωακείμ προφητεύσας ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλώνας ἀλύτεις καὶ σχοινία περὶ τὴν τράχηλον κατὰ διαταγὴν τοῦ Κυρίου περιβαλὼν, προσφέρει ταύτας τοῖς βασιλεῦσι Ἐδὼμ, Ἀμμὼν, Ἰούρου καὶ Σιδῶνος διὰ τῶν πρεσβευτῶν τῶν εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς τὸν Σεδεκίαν ἐλθόντων. Παραγγέλλει δ' αὐτοῖς οὕτω πρὸς τοὺς Μονάρχας αὐτῶν νὰ ἠμιλήσωσι: «Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ· ἰδοὺ ἐγὼ μετεστρέφω τὰ ὅπλα τὰ πολεμικὰ τὰ ἐν ταῖς χερσίν ὑμῶν, ἐν οἷς ὑμεῖς πολεμεῖτε ἐν αὐτοῖς πρὸς τὸν βασιλέα Βαβυλώνας καὶ τοὺς Χαλδαίους τοὺς συγκλείοντα· ὑμᾶς ἔξωθεν τοῦ τείχους... καὶ πολεμήσω ἐγὼ ὑμᾶς ἐν χειρὶ ἐκτεταμένῃ... Καὶ πατάξω πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ κτήνη ἐν θανάτῳ μεγάλῳ... Δώσω τὸν Σεδεκίαν βασιλέα Ἰουδα (2).»

Ἐπίσης ὁ Ἰερμίας ἐκατηγορήθη ὡς προδότης τοῦ βασιλέως καὶ τῆς πατρίδος, ὑπὲρ τοῦ ἔχθρου χρυσοῦ ἐνεκεν προφητεύσας, ἰσχυρίσθησάν τινες μάλιστα καὶ ὅτι ἐλιθάσθη.

Εἶναι ἐν τούτοις προδηλότατον, ὅτι αἱ ἀλύσεις αὗται καὶ τὰ σχοινία ἦσαν ἡ ἀλληγορία τῆς δουλείας, εἰς ἣν ὁ Ἰερμίας ἤθελε νὰ ὑπαχθῶσι.

Τοιουτοτρόπως καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ὅτι βασιλεὺς τις τῶν Σκυθῶν ἐπεμψε δῶρον τῷ Δαρείῳ πτηνῶν, μῦν, βάτραχον καὶ πέντε βέλη. Τὸ ἔμβλημα τοῦτο ἐσήμαινεν, ὅτι, ἂν ὁ Δαρεῖος δὲν ἀνεχώρηε τόσον ταχέως ὅσον τὸ πτηνὸν, ὁ βάτραχος καὶ ὁ μῦς, ἤθελε τραθῆ ὑπὸ τῶν Σκηθικῶν βελῶν. Ἡ ἀλληγορία λοιπὸν τοῦ Ἰερμίου

(1) Σ. Μ. Μοναχοὶ Ὁθωμανοὶ ἀγύρται καὶ δόλιοι.
(2) Ἰερμίας Κεφ. ΚΑ', 4—8.

ἀνήγγελλε τὴν ἀδυναμίαν, τὸ δὲ τῶν Σκυθῶν ἔμβλημα τὸ θάρρος.

Καὶ Σέξτος δὲ ὁ Ταρκύνιος, ἐρωτήσας τὸν πατέρα αὐτοῦ, Ταρκύνιον τὸν υπερήφανον καλούμενον, πῶς ἔπρεπε νὰ προσφερθῇ πρὸς τοὺς Γαβίους, εἶδεν αὐτὸν, ἐνῶ ἐν τῷ κήπῳ περιεπίπτει, νὰ καταρρίπτῃ τὰς κεφαλὰς τῶν ὑψηλοτέρων μυκῶνων, Ὁ δὲ υἱὸς, ἐνοήσας, ἐθανάτωσε τοὺς ἐκ τῶν πολιτῶν προκρίτους. Ἄρα τὸ σύμβολον τοῦτο ἦν τὸ τῆς τυραννίας.

Πολλοὶ σοφοὶ ἐνόμισαν, ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ Δαυὶδ, τοῦ δράκοντος, τοῦ λάκκου τῶν ἐπτὰ λεόντων, εἰς οὓς ἐδίδαντο καθ' ἑκάστην δύο πρῶτα καὶ δύο ἄνθρωποι πρὸς βρώσιν, ἡ ἱστορία τοῦ ἀγγέλου τοῦ οὐρανοῦ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ τῶν τριχῶν, ἵνα προσφέρῃ αὐτὸν ὡς δεῖπνον τῷ Δαυὶδ ἐν τῷ λάκκῳ τῶν λεόντων, ὅτι ταῦτα πάντα εἶναι προφανῆς ἀλληγορία, ἔμβλημα τῆς συνεχῆς προσοχῆς, μετ' ἧς ὁ Θεὸς ἐπὶ τῶν δούλων αὐτοῦ ἐπαγρυπνεῖ. Ἀλλὰ νομίζω εὐσεβέστερον νὰ πιστεύω, ὅτι ταῦτα πάντα εἶναι ἀληθῆ· ἰσχυρία, ἧς ὅμοιαι πολλὰ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, τῇ ἱστοροῦσῃ ἄνευ μορφῆς ἢ τύπου τὴν θεῖαν παντοδυναμίαν, καὶ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ βέβηλα πνεύματα νὰ ἐμβλαθῶσιν. Ἐς περιορισθῶμεν λοιπὸν εἰς τὰ ἐμβλήματα, εἰς τὰς ἀληθεῖς ἀλληγορίας, ὡς παραδέχεται αὐτὰς ἡ Ἁγία Γραφή.

«Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει ἐν τῷ τετάρτῳ μηνὶ πέμπτη τοῦ μηνός, καὶ ἐγὼ ἤμην ἐν μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ· καὶ ἠνοίχθησαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ εἶδον ὄρασεις Θεοῦ πέμπτη τοῦ μηνός, τοῦτο τὸ ἔτος τὸ πέμπτον τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλέως Ἰωακείμ· καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰεζεκιήλ τὸν υἱὸν Βουζαί, τὸν Ἰερέα ἐν γῇ Χαλδαίων ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ. Καὶ ἐγένετο ἐκεί ἐπ' ἐμὲ γερὸ Κυρίου... (1)»

Αὕτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς τοῦ Ἰεζεκιήλ προφητείας. Ἰδὼν δὲ «πῦρ, πνεῦμα... καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὁμοίωμα τεσσάρων ζώων... Ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἐπ' αὐτοῦ... Καὶ τέσσαρα πρόσωπα τῷ ἐνὶ, καὶ τέσσαρες πτέρυγες τῷ ἐνὶ, καὶ τὰ σκέλη αὐτῶν ὀρθὰ, καὶ πτερωτοὶ οἱ πόδες αὐτῶν, καὶ σπινθῆρες ὡς ἑξαστράπτων χρυσοῦ... καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν οὐκ ἐπιστρέφορτο ἐν τῷ ἐκδίξειν αὐτὰ, κτλ. λέγει:

«Καὶ εἶπε πρὸς με· υἱὲ ἀνθρώπου, κατάφαγε

τὴν κεφαλίδα ταύτην, καὶ πορεύθητι καὶ λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ. Καὶ διήνοιξε τὸ στόμα μου, καὶ ἐφώμισέ με τὴν κεφαλίδα ταύτην (1). — Καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, ἰδοὺ δέδονται ἐπὶ σε δεσμοί, καὶ δήσουσί σε ἐν αὐτοῖς, καὶ σὺ οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκ μέσου αὐτῶν (2). — Καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, λάβε σεαυτῷ πλίνθον, καὶ θήσεις αὐτὴν πρὸ προσώπου σου, καὶ διαγράψεις ἐπ' αὐτὴν πόλιν τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ δώσεις ἐπ' αὐτὴν περιοχὴν, καὶ οἰκοδομήσεις ἐπ' αὐτὴν προμαχώνας, καὶ περιβλεῖς ἐπ' αὐτὴν χάρακα, καὶ δώσεις ἐπ' αὐτὴν παρεμβολάς, καὶ τάξεις τὰς βελοστιάσεις κύκλῳ. Καὶ σὺ λάβε σεαυτῷ τήγανον σιδηροῦν, καὶ θήσεις αὐτὸ τοῖχον σιδηροῦν ἀνά μέσον σου καὶ ἀνά μέσον τῆς πόλεως... καὶ ἔσται (ἡ πόλις) ἐν συγκλεισμῷ, καὶ συγκλείσεις αὐτὴν· σημεῖόν ἐστὶ τοῦτο τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ (3)»

Μετὰ τὴν διαταγὴν ταύτην ὁ Θεὸς παραγγέλλει αὐτὸν νὰ κοιμηθῇ τριακοσίας ἐννεήκοντα ἡμέρας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς, ἐνεκα τῶν ἀνομιῶν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τεσσαράκοντα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἐνεκα τῆς ἀνομίας τοῦ οἴκου Ἰουδα.

Ἀλλὰ, πρὶν ἢ προῶ, θέλω ἀντιγράψαι ἐνταῦθα τοὺς λόγους τοῦ συνετοῦ ὑπομνηματιστοῦ Δὸν-Κάλμετ ἐπὶ τῆς περιόδου ταύτης τῆς προφητείας Ἰεζεκιήλ, οὕσης ἐνταῦθ' ἱστορίας καὶ ἀλληγορίας, ἀληθείας πραγματικῆς καὶ ἐμβληματος. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ σοφὸς οὗτος βενεδικτικὸς:

«Ἐπάρχουσι τινες νομίζοντες, ὅτι οὐδὲν τούτων συνέβη εἰμὴ ἐν ὀπτασίᾳ, ὅτι δὲν δύναται ἄνθρωπος νὰ δικαιεῖν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς κοιμώμενος ἄνευ θαύματος, ὅτι, τῆς Ἁγίας Γραφῆς μὴ λεγούσης, ὅτι συνέβη ἐνταῦθα θαῦμα, δὲν πρέπει νὰ λαπλασιάζωμεν τὰς θαυματουργικὰς πράξεις ἄνευ ἀνάγκης, ὅτι, ἂν ἐκοιμήθη ἐπὶ τριακοσίας ἐννεήκοντα ἡμέρας, ἐκοιμήθη ἐν τῷ διαστήματι τῆς νυκτός, τὴν δ' ἡμέραν διέτριβε τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Πλὴν ἀλλ' ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν, διὰ τί πρέπει νὰ καταφύγωμεν εἰς θαύματα, ἢ νὰ στρεψοδικήσωμεν, ἵνα ἐξηγήσωμεν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γεγονός. Δὲν εἶναι ποσῶς ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ τις δέσμιος καὶ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ἐπὶ τριακοσίας ἐννεήκοντα ἡμέρας. Διότι καθ' ἑκάστην ἔχομεν παραδείγματα, ἀποδεικνύοντα τὸ δυνατόν ἐπὶ τῶν αἰχ-

(1) Ἰεζεκιήλ, Κεφ. Γ', 1—3.

(2) Αὐτόθι, 25—26.

(3) Αὐτόθι, Κεφ. Δ', 1—4.

(1) Αὐτόθι, Κεφ. Ε', 11—16.

(2) Αὐτόθι, Κεφ. Ζ', 2—6.

(3) Ἄσμα ἁσμάτων, Κεφ. Η', 8—10.

(4) Ἡσαΐα, Κεφ. Κ', 2—5.

(1) Ἰεζεκιήλ, Κεφ. Α', 1—4, Προφήτης ΙΕ'.

μαλώτων, ἐπὶ διακρίων ἀσθενῶν, καὶ ἐπὶ τινῶν ἐχόντων τετραυματισμένην τὴν φρυγασίαν, οὓς ὡς μακνώδεις δεσμεύουσιν. Ὁ Πράδος π. γ. μαρτυρεῖ, ὅτι εἶδε παράφροντα δεδεδεμένον καὶ γυμνὸν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ κεκλιμένον ἐπὶ χρόνον πλεῖστον τῶν πεντεκαίδεκα ἐτῶν. Ἄλλ' ἔτι πλέον, ἂν ταῦτα πάντα συνέβαινον ἐν ὄπτασίᾳ, πῶς οἱ Ἰουδαῖοι ἐν αἰγυπτιακῇ ἤθελον ἐννοήσαι τί ἐπεθύμει νὰ εἴπῃ αὐτοῖς ὁ Ἰεζεκιήλ; Πῶς ὁ προφήτης αὐτός ἤθελον ἐτελέσει τὰς τοῦ Θεοῦ διαταγὰς; Πρέπει λοιπὸν νὰ συμπαραδεχθῶμεν, ὅτι δὲν κατέστρωσε τὸ ἔδαφος τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅτι δὲν περιέγραψε τὴν πολιορκίαν, ὅτι δὲν ἐδέθη, ὅτι δὲν ἔφαγεν ἄρτον ἐκ διακρίων σπόρων εἰμὴ κατὰ νοῦν καὶ κατ'ἰδέξιν»

Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην τοῦ σοφοῦ Κάλμετ, ἐνὸς τῶν δοκιωτέρων ἐρμηνευτῶν. Εἶναι δ' ἀληθές, ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή διηγεῖται τὸ γεγονός ὡς πραγματικὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶναι τὸ ἔμβλημα, ὁ τύπος, ἡ μορφή ἄλλης τιμῆς ἀληθείας.

«Καὶ σὺ λάβε σεαυτῷ πυρὺς, καὶ κριθὰς καὶ κύαμον, καὶ φακόν, καὶ κέγγρον, καὶ ὀλύραν, καὶ ἐμβαλεῖς αὐτὰ εἰς ἄγγος ἐν ὀστράκινον καὶ ποιήσεις αὐτὰ σεαυτῷ εἰς ἄρτους, καὶ κατὰ ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, ἃς σὺ καθυδύεις ἐπὶ τοῦ πλευροῦ σου, ἐννεήκοντα καὶ ἑκατὸν ἡμέρας φάγεσαι αὐτὰ (1). — Καὶ ἐγκρυφίσιν κριθῶν φάγεσαι αὐτὰ κατ' ὀρθακλμούς αὐτῶν, καὶ ἐρεῖς· τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ (2)· οὕτως φάγονται οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἀκάθαρτα ἐν τοῖς ἔθνεσιν, οὗ διασκορπιστῶ αὐτοὺς ἐκεῖ. (3)».

Εἶναι λοιπὸν πασιδῆλον, ὅτι ὁ Κύριος ἤθελε νὰ τρώγωσιν οἱ Ἰσραηλίται τὸν ἄρτον αὐτῶν ἀκάθαρτον ὥστε ἔπειπε καὶ ὁ τοῦ προφήτου ἄρτος νὰ ἦναι ἀκάθαρτος. Ἡ δὲ ἀκαθαρσία αὕτη ποσοῦτον ἦν ἀληθής, ὥστε ὁ Ἰεζεκιήλ, φρικιάσας, ἀνέκραξεν (4): «... μηδαμῶς, Κύριε Κύριε, Θεέ

τοῦ Ἰσραὴλ· εἰ ἡ ψυχὴ μου οὐ μεμιάται ἐν ἀκαθάρτῃ, καὶ θνησιμαῖον καὶ θηριάλωτον οὐ βέβρωκα ἀπὸ τῆς γεννήσεώς μου ἕως τοῦ νῦν, οὐδὲ εἰσελήλυθεν εἰς τὸ στόμα μου πᾶν κρέας ἔωλον. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με. Ἴδου δέδωκά σοι βρόχιτα βοῶν ἀντὶ τῶν βολβίτων τῶν ἀνθρώπων, καὶ ποιήσεις τοὺς ἄρτους σου ἐπ' αὐτῶν».

Ὡστε ἔπρεπε ἀπολύτως νὰ ἦτο μεμολυσμένη ἡ τροφή αὕτη, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ἔμβλημα καὶ τύπος. Ἄρα ὁ προφήτης ἀνέμιξε πραγματικὸν βροῦς μετὰ τοῦ ἄρτου ἐπὶ τριακασίας ἐννεήκοντα ἡμέρας, τοῦθ' ὅπερ καὶ ὡς γεγονός· καὶ ὡς ἀλληγορικῶς συνάμα θεωρηθεῖτω.

Ἐμβλημα Ὁολὰ καὶ Ὁολιβά.

Ἡ Ἁγία Γραφή διαρρήδην λέγει, ὅτι ἡ Ὁολὰ εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς Ἱερουσαλήμ. *Ἦν ἀνθρώπου, διαμάρτυραι τῇ Ἱερουσαλήμ τὰς ἀνομίας αὐτῆς, καὶ ἐρεῖς... ὁ πατήρ σου Ἀμορραῖος, καὶ ἡ μήτηρ σου Χετταία. Μετέπειτα ὁ προφήτης, ἄφοβος πρὸς τὰ κακὰ ἐξηγήσεις καὶ τὰς ἀγνώστους τότε ἀστειότητας, λέγει τῇ νέᾳ Ὁολὰ ταῦτα (1):*

«Ὅκ ἔδησας τοὺς μαστοὺς σου, καὶ ἐν ὕδατι οὐκ ἐλούσθη· ... καὶ σπαργάνους οὐκ ἐσπαργανώθη· ... Καὶ διήλθον διὰ σοῦ καὶ εἶδόν σε καὶ ἰδὸν καιρὸς σου ὡς καιρὸς καταλόντων καὶ διεπέτασα τὰς πτερυγὰς μου ἐπὶ σε, καὶ ἐκάλυψα τὴν ἀσχυμωσύνην σου, καὶ ὤμοσά σοι· καὶ εἰσήλθον ἐν διαθήκῃ μετὰ σοῦ, λέγει Ἄδωναι Κύριος· καὶ ἐγένου μοι... Καὶ κατεπεποιθήεις ἐν τῷ κἄλλει σου, καὶ ἐπόρνευσας ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου, καὶ ἐξέχεας τὴν πορνείαν σου ἐπὶ πάντα πάροδον, ὃ οὐκ ἔσται... Καὶ ὠκοδόμησας σεαυτῇ οἰκίαν πορνικὴν, καὶ ἐποίησας σεαυτῇ ἔκθεμα ἐν πάσῃ πλατείᾳ... διήγαγες τὰ σκέλη σου παντὶ παρόδῳ, καὶ ἐπλήθυνας τὴν πορνείαν σου... καὶ ἐξεπόρνευσας ἐπὶ τοῖς υἱοῖς Αἰγύπτου τοὺς ὁμοροῦντάς σοι τοὺς μεγαλοστόχους, καὶ πολλαχῶς ἐξεπόρνευσας τοῦ παροργίσει με (2)».

Τὰ δὲ πρὸς τὴν Ὁολιβά, ὃ ἐστὶ τὴν Σαμάρειαν, εἰσὶ πολὺ ὀρμηύτερα καὶ λιαν ἀπομεικρυσμένα τῆς εὐπρεπείας τοῦ ὑμετέρου ὕμνου ἐν τῷ γράφειν:

«Καὶ ἀπεκάλυψε τὴν πορνείαν αὐτῆς, καὶ ἀπε-

(1) Ἰεζεκιήλ, Κεφ. ις', 1—4.
(2) Αὐτόθι, 4—27.

κάλυψε τὴν αἰσχύνην αὐτῆς. Καὶ ἐπλήθυνας τὴν πορνείαν σου, τοῦ ἀναμνήσαι ἡμέρας νεότητός σου... καὶ ἐπέθου ἐπὶ τοὺς Χαλδαίους, ὧν ἦσαν ὡς ὄνων αἱ σάρκες αὐτῶν, καὶ αἰδοῖα ἵππων τὰ αἰδοῖα αὐτῶν (1),...»

Αἱ εἰκόνες αὗται, ἀναιδέσταται φαινόμεναι, παροργίζουσιν ἡμᾶς πλὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν ἀφελέσταται· ὑπάρχουσι δὲ τοιαῦται ἐν τῷ ἄσφατι τῶν ἄσμάτων τριάκοντα, τούτῳ τῷ προτύπῳ κατὰ τὴν ἀγνότητά τῆς πλακῆς. Ἐν τούτοις παρατηρήσατε μετὰ προσοχῆς, ὅτι αἱ εἰκόνες αὗται εἰσὶ πάντοτε σπουδαιόταται, καὶ ὅτι ἐν οὐδενὶ συγγραμμάτι τῆς παλαιότητος ἐκείνης ἀρχαιότητος σκώπεται τὸ μέγα ζήτημα τῆς γεννήσεως. Ὅταν καταδικάζεται ἡ τρυφή, καταδικάζεται κυριολεκτικῶς, πλὴν οὐχὶ ἵνα διεγερθῇ ἡδυσπείθεια, οὐχὶ ἵνα παρουσιασθῇ ἡ ἐλαχίστη ἀστειότης. Ἡ παλαιότης ἐκείνη ἀρχαιότητος δὲν ἔχει οὔτε Ἄρην, οὔτε Κάτουλλον, οὔτε Πετρόνιον.

Ὡσηὲ καὶ ἄλλα τινὰ ἔμβλήματα.

Δὲν θεωρεῖται ὡς ὄπτασία ἡ διαταγὴ τοῦ Κυρίου πρὸς Ὡσηὲ τὸν προφήτην, νὰ συζευχθῇ δηλ. μετὰ πόρνης καὶ νὰ τεκνοποιήσῃ: «εἶπε Κύριος πρὸς Ὡσηὲ· βιάδιζε, λάβε σεαυτῷ γυναῖκα πορνείας καὶ τέκνα πορνείας, διότι ἐκπορνεύουσα ἐκπορνεύσει ἡ γῆ ἀπὸ ὀπισθεν τοῦ Κυρίου (2)»: Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τέκνα ἐξ ὄπτασίας. Δὲν εἶναι πρὸς τούτους ὄπτασία, ὅτι ἐπορεύθη μετὰ τῆς Γόμερ θυγατρὸς τῆς Δεβηλαεῖμ, ἐξ ἧς ἀπέκτισε δύο υἱοὺς καὶ θυγατέρα. Δὲν ἔλαβεν ἐν ὄπτασίᾳ μετὰ ταῦτα γυναῖκα μοιχαλίδα κατὰ διαταγὴν τοῦ Κυρίου, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ πεντεκαίδεκα ἀργύρια καὶ Γομὸρ κριθῶν. Ἡ πρώτη πόρνη ἐσήμαινε τὴν Ἱερουσαλήμ, ἡ δὲ δευτέρα τὴν Σαμάρειαν. Ἄλλ' οἱ ἀπέλγειαι αὐταί, τὰ τρία τέκνα, τὰ πεντεκαίδεκα ἀργύρια καὶ ἡ κριθὴ εἰσὶ γεγονότα.

Ὁ πατριάρχης Σολομών δὲν ἐνυμφεύθη ἐν ὄπτασίᾳ τὴν πόρνην Ραχάβ, ἥτις ἦν πρόγονος τοῦ Δαβὶδ. Ὁ πατριάρχης Ἰούδας δὲν ἐυνουσίασθη ἐν ὄπτασίᾳ μετὰ τῆς νόμφης του Θαμάρ, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Δαβὶδ. Ἡ Ρούθ, πρόγονος ἄλλης τοῦ Δαβὶδ, δὲν ἐτέθη ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Βοώζ ἐν ὄπτασίᾳ. Ὁ Δαβὶδ δὲν ἐφόρνευσεν ἐν ὄπτασίᾳ τὸν Οὐρί, καὶ δὲν ἤρπασεν ἐν ὄπτασίᾳ τὴν

(1) Ἰεζεκιήλ, Κεφ. ΚΓ', 48—21,
(2) Ὡσηὲ, Κεφ. Α', 2—4,

Βεθσαβέ, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ βασιλεὺς Σολομών. Πλὴν ἀλλ' ὅμως τὰ συμβάντα ταῦτα κατήντησαν μετέπειτα ἔμβλήματα, ὅτε δηλονότι τὰ παρ' αὐτῶν σημαίνοντα ἐπετελέσθησαν.

Ὡστε προκύπτει προφανῶς ἀπὸ τοῦ Ἰεζεκιήλ. ἀπὸ τοῦ Ὡσηὲ, ἀπὸ τοῦ Ἰερεμῖα ἀπὸ πάντων τῶν συγγραμμάτων, ἅτινα πληροφοροῦσιν ἡμᾶς περὶ τῶν ἠθῶν τῶν Χαλδαίων, τῶν Περσῶν, τῶν Φοινίκων, τῶν Συρίων, τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Αἰγυπτίων, προκύπτει, λέγω, ὅτι τὰ ἠθῶν ἐκείνων δὲν ἦσαν ὡς τὰ ἡμέτερα, ὅτι ὁ ἀρχαῖος ἐκείνος κόσμος κατ' οὐδὲν ὁμοίαζε τῷ ἡμετέρῳ.

Διὰ τῆς ἀπὸ Γιβραλτάρ εἰς Méquines καὶ θέλεις ἴδει, ὅτι ἡ εὐπρέπεια δὲν εἶναι πλέον ἡ αὐτῆ· δὲν εὐρίσκεις πλέον τὰς αὐτὰς ιδέας. Δύο λεύγαι θαλάσσης τὰ πάντα μεταβάλλουσιν.

(Ἐκ τῶν τοῦ Βολτζέρ)
N. Δ. ΔΕΒΙΔΗΣ

**ΟΜΗΡΟΥ
ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΘΟΜΑΧΙΑ.**

Πρῶτον ἐκ τοῦ Ἐλικόνος εὐχρημα εἰς τὴν ψυχὴν μου νὰ εἰσελθῇ ἡ χορεία τῶν Μουσῶν, διὰ νὰ ψάλλω Ἄρεως πολεμοφόρον ἔργον, μάχην τρισμεγίστην, ἣν συνέταξα ἐσχάτως γράφων ἐπὶ τῶν γονάτων· εἰς τὰ ὅσα δὲ νὰ φθάσῃ πάντων τῶν ἀνθρώπων θεῶν, πῶς ἐπήλθον τροπαιοῦχοι ποντικαὶ κατὰ βατράχων, μιμηταὶ κατὰ τὰ ἔργα γηγενῶν ἀνδρῶν Γεγάντων, ὡς οἱ ἄνθρωποι θηρλοῦσιν. Ἔσχε δὲ ἀρχὴν τοιαύτην. Ποντικὸς τις διψασμένος, ἐκφυγὼν τὸ στόμα γάτου, ἔβρεχε τὸ ἀπάλιν τοῦ γένους πλησίον λίμνης, ἀπολαύων μελιφόρου ὕδατος. Αὐτὸν δὲ εἶδεν ὁ Λιμνέχρις ὁ λάλης, λόγον δὲ τοιοῦτον εἶπε· — Τίς εἶ, ξένε; πόθεν ἦλθες ἰς τὴν ἀκτὴν; τίς ὁ πατήρ σου; ἀληθῶς εἶπέ τὰ πάντα, μήθ' ὡς θεὸς τὴν σὲ νοήσω· ἦρλον δ' ἄξιον ἂν σ' εὖρω, οἴκαδε θά σ' ὀδηγήσω, καὶ πολλὰ ὄρατα θάρσα ξένια θά σοι προσφέρω· ἢ ὄφουσιναιος ἐγώ μαι, ἀναξ' ἐνδοξος τῆς λίμνης, καὶ ἠγοῦμαι τῶν βατράχων ἐπὶ πάντας τοὺς αἰῶνας. » ὁ Πηλεὺς δ' ἐγέννησέν με συμμιχθεὶς παρὰ τὰς ἔχθρας· τοῦ Ἡριθάνου ἐν πόδι μετὰ τῆς Ἰφρομεδούσης. » Σὲ δ' ὄρατον, βρωμαλέον κ' ἔβροχον τῶν ἄλλων βλέπων, » μυχθὴν ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἀκηποῦχον βασιλέα. ἄλλ' ἐμπρός, τὴν γενεάν σου διηγέθητι ταχέως. Πρὸς αὐτὸν δὲ ἀπαντήσας ὁ Φιχάρπαξ εἶπε τότε. — Τί ζῆτεῖς τὸ γένος, φίλε; γνώριμος εἰς πάντας εἰμι, πτοὺς θεοῦ καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς οὐρανίας ἔρσεις· ὄνομός μοι Φιχάρπαξ, καὶ πατὴρ μεγαλοῦχος

του Τρωξάρτου είμαι γόνος, ή δὲ μήτηρ μου καλεῖται
 «Λειχομήλη, του μονάρχου Πτεροτρόικου ή θυγάτηρ»
 «μ' έτεκε έντός καλύβης, κ' έθρεψε δι' έδεσμάτων,
 «όσον σύλων και κερύων και παντοδαπών βρωμάτων»
 «Πώς δὲ σοῦ θά γείνω φίλος δ' άνόμιος τήν φύσιν ;
 «Σὺ μὲν ζῆς έντός υδάτων, έγώ δὲ τυνήλιος τρώω
 «χπαντα τὰ τῶν ανθρώπων· οὐδὲ έλωσ με ληνάνει
 «δ λεπταλεμένος χροτος επί στρογγυλοῦ κανίστρου,
 «ή τανυπέπλος και πλήρης εκ σιτηματοῦρου πήτα,
 «οὔτε τέμχος εκ πέτρης, οὔτε ήπκρ λευκαχίτον,
 «οὔτ' εκ γλάκτος γλυκῆς τὸ νέσπηκτον τυρίον,
 «οὔτ' ώρξία μελιτωῦτα, ήν και οί θεοί ποιοῦσιν,
 «οὔτε δσας ετοίμίζουσι μάγειροι τροφῆς ανθρώπων,
 «και στολίζουσι τὰς χύτρας με άρτύματκ παντοῖα.
 «Δὲν άπεφυγον ποτέ μου τήν κακὴν βοήν τῆς μάχης,
 «άλλ' εὐλὸς εἰς χεῖρας ήλθον συνταχθεῖς έν τοῖς προμάχοις·
 «δεν φοβούμ' οὐδὲ τὸν άνδρα, και τοι μάχα σῶμα έχει·
 «άλλ' έλθων εἰς κλίην τάκρον του δακτύλου καταδάκνω·
 «δάκνοντος δ' έμου, δ' ύπνος δ' ήλυκός δὲν τὸν άρνει.
 «Πλὴν έντὶ του κόσμου έλου δῖο μαλίστα φοβούμαι,
 «κίρκον και γαλήν, διότι μάχα πένθ σ' μ' επιφέρουν.
 «άλλ' ό γάτος με τρομάζει υπὲρ πάντας δ' άνδρείος,
 «οὔτις, και ένθ' τρυπάνω, με άναζητεῖ τήν τρύπαν.
 «οὔτε κράμβας και βράχιας, οὔτε κολοκύνθας τρώω,
 «οὔδ' έβόσκησα ποτέ μου σελίνα χλωρά ή σεύτλα·
 «οὔτετα εἶναι ιδικά σας φαγητὰ τῶν λιμανοδίων».
 «Ο Φυσίγκλος δ' εἰς ταῦτα μειδιῶντας άπεκρίθη·
 ««Λίαν διὰ τῆς γαστέρας τήν τρυφήν καυχῆται, ζένε.
 «έχομεν κ' ήμεῖς νὰ ίδης θαύματα πολλά μεγάλα
 «εἰς τήν γῆν και έν τῇ λίμνῃ. Έπειδὴ εἰς τοὺς βατράχους
 «έδωκεν δ' Ζεὺς βοσκῆτας άμφίβιους, ήν κρύπτουν
 «έν τῷ ὕδατι τὸ σῶμα, κ' επί τῆς ξηρᾶς σκιρτῶσιν.
 «άν δ' επιθυμῆς νὰ μάθης και αὐτὰ, εὐκολον εἶναι.
 «εἰς τὰ νῦκτα μου άνάβα, ήμωσ κράται με μὴ πέσης,
 «οὔπως με χερᾶν μεγάλην φήσας εἰς τ' άνάτορά μου.»
 Εἶπε· κ' έδωκε τὰ νῦκτα, τάχιστα δ' αὐτὸς επέβη
 μ' άλμα κούφον, θεῖς τὰς χεῖρας περὶ άπαλὸν αὐχένα.
 Κ' έχαιρε μὲν κατὰ πρῶτον βλέπων τοὺς πλησίον έρμους
 εἰς τήν νῆξιν του βατράχου εὐφραίνόμενος, άλλ' έτε
 έσκαπέζετο με μαῦρα κύματα, πολλά δακρύων
 μέτην τήν μετάνοιάν του ήλεγχε τὰς χεῖρας τίλλων·
 και συνέτριγγε τοὺς πόδας υποκάτω τῆς γαστέρας,
 ή καρδία του δὲ ένδον έπαλλεν εἰς άνηθείς
 του κινδύνου, κ' επεθύμει επί τῆς ξηρᾶς νὰ φθάσῃ.
 Και εἰστέναξε βαθῶς εκ τῆς βίτας κρούου φέθου.
 «Γόρος δ' αἴφνης άνεράνη, φοβερόν εἰς άμφοτέροσ
 θέματα, κ' υπὲρ τὸ ὕδωρ τράχληλον οὐδὲν εκράτει·
 «Ο Φυσίγκλος δ' ως εἶδεν, έβουβίσθη μὴ νοήσας
 ποῖον έμελλεν εταῖρον άπολλύμενον ν' άρῆσῃ.
 Φίλας δ' εἰς τὸν βυθὸν τῆς λίμνης έφυγε τήν μαῦρην μοῖραν·
 άρρεῖς δ' επί τὸ ὕδωρ έπεσ' ύπτιος δ' άλλος,
 και πιγόμενος δέξωσ έτριξε τὰς χεῖρας σφίγγων·
 κ' έβουβίσετο πολλάκις έν τῷ ὕδατι, και πάλιν
 άνερχέμετο λακτιζών, ήμωσ τρώπος δὲν ὑπῆρχε
 τήν κακὴν νὰ φύγῃ μοῖραν. «Πήλωσε δὲ κατὰ πρῶτον

τήν οὐρανόν κ' αὐτὸς ως κόπην σύρων επί τῶν υδάτων,
 τοὺς θεοὺς δὲ παρεκάλει επί τῆς ξηρᾶς νὰ φθάσῃ·
 «άλλ' εκ μελων ὑδάτων κατεκλύζετο, κ' έβέβα
 γοερῶσ, και λόγον εἶπεν εκ του στόματος τοιούτου.
 ««Δὲν έβίστασ' επί νῶτων φέρτον έρωτος δ' Ταῦρος,
 «οὔτε ήγε τήν Ευρώπην διὰ κύματος εἰς Κρήτην,
 «ὡς δ' βατράχος νῦν πλεύσας μ' ήγεν σικαδ' επί νῶτων,
 «ρήψας τὸ ὠχρόν μου σῶμα επί ὕδατος άφρώδους».
 Βάρος δ' επ' αὐτοῦ κί τρήξας εἶκον μέγα ὑφρανεῖσται·
 «άπονηκτικων δὲ τοιούτους λόγους έλεγεν υστέρτου.
 ««Δὲν θὰ φύγῃς ταῦτα πράξας, ὦ Φυσίγκλιε, δολίως,
 «καυκαγὸν ως άπὸ πέτρας ρήψας μ' εκ του σώματος σου.
 «Κάκιστε, 'πι γῆς δὲν ήτο οὐδ' αὐτὸς καλλιτέροσ μου
 «εἰς παχράτιον, ή πλῆην, ή εἰς δρόμον, πλὴν πλανήσας
 «μ' έρρίψας εἰς ὕδωρ· έχει δ' θεὸς εκδικον ήμια,
 «και θὰ σοι τὸ άποδῶτη τιμωρῶν σ' εὐθὺς άξίως».
 Και εἰσέπνευσ' εἰς τὸ ὕδωρ ταῦτα λέγων. Τουτοῦ δ' εἶδε
 καθισμένους επί ελθῆς μαλακῆς δ' Λειχοπένηξ,
 «όλοῦξας δὲ δρομάτιος εἰς τοὺς ποτικῶσ τὸ εἶπε.
 Μέγας χέλος δ' έχε πάντας, ήμια έκλιον τὸν φόνον.
 Και εὐθὺς τοὺς κήρυκὰς των πρόσταξαν νὰ συγκαλέστων
 «χγορᾶν κατὰ τὸν δρόμον εἰς τοὺς σίκους του Τρωξάρτου,
 του πατρὸς του τριαλλίου Ψιχράπαγου, εἰς τῆς ήτο
 «ὑπτιος εἰσπλωμένους εἰς τήν λίμνην, κρύον πτώμα·
 «οὐδὲ ήτ' ό τάλας πλέον εἰς τὰς ελθῆς, άλλ' έν μέτω
 «επενήγετο του πόντου. «Αμα δ' έν σπουδῇ συνήλθον
 «τήν αὐγὴν, ήγέρθη πρῶτος δ' Τρωξάρτης ώρηγισμένος
 «διὰ τὸν υἰόν, και εἶπε τὰ έπόμεν' άγορεύων.
 ««Φίλοι, αν κ' εκ τῶν βατράχων έπαῖχα κκαὶ μοῖρια
 «νέγῶ μόνος, άλλὰ μοῖρα φοβερὰ προτμῆναι πάντας.
 «Οἴκτου δ' ήξιος νῦν είμαι τρεῖς μου παιδᾶς άπολέτας·
 «και τὸν πρῶτον μὲν υἰόν μου γάτος έχηστος άρπάτας
 «άπεστέρησε του βίου, συλλαβῶν εκτός τῆς τρώγλης·
 «άπνηεις δὲ πάλιν άνδρες εἰσώλθθησσαν τὸν άλλον
 «διὰ νέας έλωσ τέχνης, δόλον ζύλιον εύρυντες,
 «έν καλοῦσι μὲν παγίδας, ποτικῶν δ' ελεῖρος εἶναι·
 «προσφιλῆς δ' ό τρίτος ήτο εἰς έμὲ και τήν μητέρα,
 «ό σ' u γναθὸς πλὴν τουτοῦ έπνιξεν εἰς βάλη σύρων·
 «άλλ' έμπρός αἰσ ὀπισθῶμεν κ' εφορήσωμεν εἰς τούτους,
 «συσκευάζοντες με ὅπλα τεχνικὰ τὰ σώματά μας».
 Ταῦτα εἶπε, και τοὺς πάντας έπεισε νὰ ὀπισθῶσιν.
 ««Ατρυνε δ' αὐτὸν δ' ό Δρης, τῶν πολέμων δ' έργάτης.
 Και έμπρώτοις μὲν κνημίδας έθεσαν περὶ τὰς κνήμας,
 «σχίσαντες κ' εἰσειργασθέντες τεχνικῶσ γλωρούς κυάμους,
 «οὔς επιμελῶσ τήν νύκτα εἶχον οὔτοι καταφάγει.
 «Έλαβόν δὲ πῶμα λύχνου άντ' άσπίδος, και ως λόγγην
 «έφερον μακρὰν βελόνην, έργον άγχαλλικον πολέμου·
 «καλαμοστερεῖς δὲ βύρας έβαλον ως θώρακὰς των,
 «οὔς επισταμένους γάτον ήδάραντες εἶχον ποιήσει·
 «κρήνη δ' επί τῶν κροτάφων εἶχον λέπυρα κερύων.
 Και οί ποτικῶι μὲν οὔτως ήσαν ένοπλοί. ««Ος δ' εἶδον
 «και οί βατράχοι εἰσῆλθον εκ τῆς λίμνης, κ' εἰς έν μέρος
 «συνεληθόντες συνεκρότουν άγορᾶν κκαὶ πολέμου.
 Τουτῶν δὲ συσκεπτομένων τῖς δ' θόρυβος κ' ή στήσις,
 «Εμβασιχουτροσ δ' κήρυξ, ό υἰός του μαγαθύμου

Τυρογλύφου, ήλθ' εγγύθεν σκήπτρον φέρων εἰς τὰς χεῖρας·
 τὸν κκαὶ δ' άγγέλλων λόγον του πολέμου ταῦτα εἶπε.
 ««Βατράχοι, πρὸς σὰς με πέμπουν ποτικῶι έπαπειλοῦντες
 «να εἰπῶ νὰ ὀπισθῆτε επί πολέμον και μάχην,
 «έπειδὴ κατὰ τήν λίμνην τὸν Ψιχράπαγα κατεῖδον,
 «ὡπως ὑπὸ του ὕμετέρου βασιλέως Φυσιγκλάτου
 «νεφρονεῖσθῃ. Πλὴν προβῆτε ήνα έληθε εἰς μάχην,
 «οὔτινες εκ τῶν βατράχων εγεννήθητε άνδρείοι.»
 Οὔτος μὲν εἶπὸν τοιαῦτα έδωκε τήν άγγελίαν.
 Πλὴν τῶν ποτικῶν ό λόγος εἰτελῶν εἰς τὰ ὠτία
 «κατετάραξε τὰς φρένας τῶν θυμοειδῶν βατράχων·
 «μεφρονέμενων δὲ, ήγέρθη ό Φυσίγκλος και εἶπε.
 ««Τὸν Ψιχράπαγα, ὦ φίλοι, οὐδ' εφρονεῖσασ, οὐδ' εἶδον
 «θνησκοντα· Βεβαίως παζῶν θὰ επνήγη έν τῇ λίμνῃ,
 «ή έλων ήσως τῶν βατράχων ν' άπομνησῆ τὰς νήξεις·
 «νῦν δ' έμὲ άθῶον έλωσ μέμρονται οί φαῖλοι οἱ τοι.
 «άλλ' έμπρός αἰσ συσκεπθῶμεν νουεχῶσ, και τῶν δολίων
 «καταστρέψωμεν τὸ γένος ποτικῶν· έγώ δὲ θέλω
 «οὔα· εἰπέι έποία γνώμη φαιναίται μοι ή άρίστη·
 «αἰσ κοσμήσωμεν τὸ σῶμα μ' ὅπλα, και σταθῶμεν πάντες
 «παρὰ τῶν ελθῶν τὰ άκρα επί τόπου κατακρήμνου·
 «ήμα δ' οὔτοι εφορμούντες καθ' ήμῶν άντεπεξέλθουσι,
 «δραξάντες τὰ κράνη πάντων, εἰς τῆς ελθῆς εναντίον,
 «αἰσ τοὺς ρήψωμεν με ταῦτα κατ' εὔθειαν εἰς τήν λίμνην·
 «οὔτω δὲ τοὺς ακολύμβους πνήξαντες έντός του πόντου,
 «στήσωμεν εὐθύμως ὡδε τρώπαιον ποτικῶκτόνον».
 Ταῦτα εἶπε, και τοὺς πάντας εφωδίασε με ὅπλα·
 και τὰς κνήμας μὲν με φύλλα περιάλλουσαν μαλάχης,
 «θώρακας δ' εκ σούτων εἶχον γλοερῶν και πλατυφύλλων·
 «φύλλα δὲ κραμβῶν άσπίδας κατεσκευάσων εντέχνως,
 «και εἰσῆγονον ως λόγγην έκαίτος μακρὸν εκράτει·
 «κογγλιῶν λεπτῶν δὲ κράνη έσκεπον τὰς κεφαλὰς των.
 «Εστῆσαν δὲ περραγμένοι επ' ὀλθῶν ὕψηλοτάτων,
 «λόγγας σεῖοντες και πάντες έμπλοῖν θυμοῦ μεγάλου.
 «Τοὺς θεοὺς δ' ό Ζεὺς καλέτας επί του έναστρου θόλου,
 «δειξας τοὺς κρατοὺς τῆς μάχης και τοὺς πλείρους και μεγάλους
 «μαχητὰς, τοὺς ρωμαλέους, δόρατα μακρὰ κρατοῦντας,
 «οἰος έρχεται Κενταύρων ό στρατὸς ή και Γιγάντων,
 «έλεγε γελῶν ήδέως «Τίνες εκ τῶν θανάτων
 «θέλουσιν ή τοὺς βατράχους ή τοὺς ποτικῶς συνδράμει ;
 «Και τοὺς λόγους τούτους εἶπε πρὸς τήν Αἴηνην Παλλάδα.
 ««Σὺ τῶν ποτικῶν, ὦ κόρη, βοηθὸς δὲν θὰ ὑπάγῃς ;
 «κ' ήμωσ πάντοτε σκιρτῶσιν άπαντες έν τῷ ναῷ σου,
 «ναπολαύοντες τῆς κνίσσης κ' έδεσμάτων τῆς θούσας».
 Ταῦτα εἶπεν ό Κρονίδης, ή Παλλάς δὲ άπεκρίθη·
 ««Βοηθὸς ποτέ, ὦ πάτερ, ποτικῶν φρονεομένων
 «δὲν θὰ καταβῶ, διότι μ' έκαμαν κακὰ μοῖρια·
 «πτοσ στεφάνους και τοὺς λύχνους βλάπτοντες έλαίου χάριν·
 «πλὴν και τουτο τήν καρδίαν μου εδάγκασε καιρίως·
 «μου κατέφαγον τὸν πέπλον, δν εἰξάσα με κόπον
 «νέκ λεπτῆς κλωστῆς, ὡραία νήσασ τὸν στήμονά του·
 «ένενοπήσαν δὲ τρύπας, ό δὲ θανεισθῆς έπέστη
 «και μου άπαιτεῖ τοὺς τόκους· θθεν είμαι ώρηγισμένη.
 «νεδανεισθην νὰ ὑφάνω, και δὲν έχω νὰ πληρώσω·
 «άλλ' οὐδὲ και τοὺς βατράχους θὰ θελήσω νὰ συνδράμω.

«οὔδ' αὐτοί καρδίαν έχουν σταθεράν, και πρὸ δόλιου
 «νεπιστρέβαταν εκ μάχης, ήπου λίαν εκουράσθη,
 «και άνάγκην ὕπνου εἶχον, θορυβούντες δὲν μ' άφῆκαν
 «κοδραμῶσ νὰ κλέσω τῖμα· άῦπνος δ' έγώ εκείνην
 «πάχουσα κεφαλαγγίαν, έως εκραξ' ό άλκτωρ.
 «Πλὴν, θεοί, αἰσ άποστῶμεν εκ τοιαύτης βοηθείας,
 «μήπως δι' εἰσῶσ βέλους και πληγῆν ήμῶν τις λάβῃ,
 «έπειδὴ άγγέμαχοί ναι, και θεὸς αν τοὺς προσβάλη·
 «νεφραίνόμεθα δ' εφῶντες τὰ τῆς μάχης οὐρανόθεν».
 Εἶπε· έπέβηθον δὲ πάντες οί λοιποί θεοί εἰς ταῦτην·
 και άθροοι συναπῆλθον σύμπαντες εἰς ένα χῶρον.
 Κήρυκες δὲ ήλθον δῶο φέροντες πολέμου σῖμα·
 «οί δὲ κώνωπος κρατοῦντες τότε σπλιγγας μεγάλας
 «κτύπον φοβερόν πολέμου έκαμνον· έ δὲ Κρονίδης
 «επέβρόντης· οὐρανόθεν, τέρως του κακοῦ πολέμου.
 Πρῶτος δὲ ό Γυψιάσος τὸν Λειχίνοσ' άκοντίσας,
 «έντα κατὰ τοὺς προμάχους, έτρωσεν εἰς τήν γαστέρα,
 «εἰς του ήπατος τὸ μέσον. Οὔτος δ' έπεσ' επί στόμα,
 «και αἰ άπαλαί του τρήξας εκάλυθῆσαν με κόνιν·
 «και πεσόντος μετὰ δούπου, επέβρόντησαν τὰ ὅπλα.
 Μετ' αὐτὸν δ' ό Τρωγλοδύτης τὸν Πηλειδην άκοντίσας
 «σπλαρὸν έπησε δόρυ εἰς τὸ στόμα· και πεσόντα
 «μαῦρος θάνατος επήρην, ή ψυχῆ του δὲ άπέπη·
 «ό Σευταίος δὲ κατόπιν δόρυ κατὰ τήν καρδίαν
 «του· Εμβασιχουτροσ ρήψας τὸν εφρονεῦσαν άμέσως.
 Πάλιν δὲ ό Αρτοφάγος επλήξεν εἰς τήν γαστέρα
 «τὸν Πολύφωνον, και οὔτος κατακράφαλα κρημνίσθη·
 «ή ψυχῆ του δὲ άπέπη τῶν μελῶν του σώματος του.
 «ό Λιμόχαρις δ' εἰς εἶδε τήν σφαγὴν του Πολυφώνου,
 «φθᾶσας έτρωσε με πέτραν μυλικήν τὸν Τρωγλοδύτην
 «κατὰ τὸν λαϊμόν, και σκότος κάλυψε τὰ ὅμματά του.
 Κατ' αὐτοῦ δὲ ό Λειχίνοσ' φασινὸν εὐθύντας δόρυ
 «τὸν επλήγησασ τ' εκ ήπαρ, οὐδ' ελάθησεν, ως δ' εἶδε
 «φεύγων εἰς βαθείας ελθῆς έπεσεν ό Κραμβοφάγος.
 Πλὴν οὐδ' οὔτως εἰς τὸ ὕδωρ διεσῶθη, άλλ' έτρώθη·
 «έπεσε δὲ κάτω άπνουσ μ' αίμα περραφον δ' ή λίμνη
 «κατεβῆσ, κ' εἰσῆλθῶθη κατὰ μέκος εἰς τὸ ὕδωρ,
 «τὰ παχέα του δ' εἰσῆλθον έντερα εκ τῶν λαγόνων.
 Κατὰ τὰς αὐτὰς δὲ ελθῆς σκότωςσ τὸν Τυρογλύφον·
 «ό Καλάμιθος δ' ως εἶδε φοβηθείς τὸν Πτεροφάγον,
 «φεύγων πήδησ' έν τῇ λίμνῃ άπορρίψας τήν άσπίδα.
 «Ο Γιδρέχαρις δὲ πλῆξας διὰ λίθου εἰς τὸ βρέγμα
 «τὸν μονάρχην Πτεροφάγον· εφόνευσε, κ' ό μυελός του
 «εσταζεν εκ τῆς βινός του, μ' αίμα δὲ ή γῆ εἰσῆσ.
 «Εσραξε δὲ τὸν Αυτραίον ό λαμπρὸς Βορβοροκοίτης·
 «φόνευσε δ' έ Λειχοπένηξ τὸν λαμπρὸν Βορβοροκοίτην
 «δόρυ ρήψας, και τὸ σκότος κάλυψε τὰ ὅμματά του·
 «ό Ψιχράπαξ δὲ τῶν φίλων εκδικούμενος τὸν φόνον
 «έτρωσε τὸν Πρασοφάγον εἰς τὸ ήπαρ τῆς κοιλίας·
 «οὔτος δ' έπεσεν έμπρός του, κ' ή ψυχῆ τ' έν τὸν Αἴην ήλθεν.
 «ως ιδὼν δ' ό Πηλοβάτης δόρατα λάσπης επερίβησας
 «έχρησε τὸ μέτωπόν του, και σγεδὸν τὸν εἰσεύλωσ
 «θυμωθείς δ' αὐτὸς επήρε λίθον εἰς παχέην χεῖρα,
 «κείμενον έν τῷ πεδίῳ, κολοσσάον τῆς γῆς βάρος,
 «κ' έτρωσε τὸν Πηλοβάτην δι' αὐτοῦ ὑπὸ τὸ γόνυ·

ἄπκα δ' αὐτοῦ ἡ κνήμη πρὸς τὰ δεξιὰ ἐθρυσήθη·
τότ' εὐθὺς ὁ Κρυγαχιδὴς ἐκδικούμενος ἐπέληθε,
καὶ τὸν ἔτρωσε ἕως τῶ μέτον τῆς γαστέρας. Ὅλος δ' ἔνδον
ὁ ἐξύσχοιτος εἰσεβλήθη· κατὰ γῆς δ' ἔλα τὰ σπλάγγνα
ἰχθύησαν, ἐνῶ τὸ δόρυ ἡ παλαιὰ χεὶρ ἐξείλκεν.
Ὡς ἰδὼν δ' ὁ Σιτοφάγος εἰς τοῦ ποταμοῦ τὰς ὄχθας
ἔφρουγεν μακρὰν τῆς μάχης, ἐκ δεινῆς πληγῆς χαλαίνων·
ἠθήθησε δ' εἰς τάρρον, ὅπως τὸν σκληρὸν ἐκρύβη φόνον.
Ἄκρω δ' ἔτρωσε ὁ Τρωξέρτης τὸν τοῦ Φυσιγνάου πόδα,
ὁ δ' ἀλλῶν ἐντὸς τῆς λίμνης ἠθήθησε φυγῶν ταχέως.
Ὁ Τρωξέρτης δ' ὡς τὸν εἶδε προπετόντα καὶ ἡμίπνον,
Ἔδραμ' ἐπ' αὐτὸν ταχέως καὶ σφριγῶν νὰ τὸν φονεύσῃ.
ὁ Πρακτῆος δ' ὡς τὸν εἶδε κείμενον ἡμίπνον ἔτι,
ἤλθε κατὰ τοὺς προμάχους βίβας τὸν δῆζόν του σχοῖνον.
ἡ ἀσπίς πλην δὲν ἐβῆθη, ἔστη δ' ἡ αἰχμὴ τῆς λόγχης.
Ἦτο δὲ τις νεανίας ποντικὸς, ἐξέχων πάντων
μχητῆς, Ἀρτεπιβούλου τοῦ ἀμώμου τέκνον φίλον,
πολεμάρχης, ὡς ὁ Ἄρης τολμηρὸς, ὁ Μεριδάρπαξ,
ὅστις ποντικῶν ἀπάντων πρῶτος εἰς τὰς μάχας ἦτο·
Ἔστη δὲ μακρὰν τῶν ἄλλων γαυριῶν παρὰ τὴν λίμνην,
κ' ἐκχυζέτο ὅτι θέλει κατατρέψῃ πᾶν τὸ γένος
τῶν πολεμικῶν βατράχων, κ' ἤθελε τὸ ἔκτελεῖται,
ἐπειδὴ μεγάλην οὕτως ἀληθῶς ἀνδρείαν εἶχεν,
ἂν ταχέως δὲν ἐνδεί οὐκ πατὴρ θεῶν κ' ἀνθρώπων,
κ' ὠκτερεῖν ἀπολλυμένους τοὺς βατράχους ὁ Κρονίδης·
καὶ τὴν κεφαλὴν κινήσει· λόγον ἔλεξε τοιοῦτον.
— «Ὡποπο! τί μέγα ἔργον πρὸ τῶν θρακικῶν μου βλέπω,
καὶ μικρὸν ὁ Μεριδάρπαξ μὲ κατέπληξ' ἐν τῇ λίμνῃ.
ἐπέμψωμεν εὐθὺς τὸν Ἄρη, τὴν πολεμικὴν Παλλάδα,
καὶ μακρῶν ἐκ τῆς μάχης τούτου, κἀπερ ἔνι ἀνδρεῖον.
Ταῦτα εἶπεν ὁ Κρονίδης· ὁ δὲ Ἄρης ἀπεκρίθη.
— «Πάτερ οὔτε τῆς Παλλάδος, οὔτε τ' Ἄρεως ἡ ρώμη
θὰ ἰσχύσει τῶν βατράχων τὸν σκληρὸν νὰ πύση φόνον·
ἔθεν ἢ προσώμεν πάντες βοηθοὶ, ἢ κινήσῃτω
τὸ τιτανόκτερον μέγα καὶ στρατοῦ γένος ἔπλον,
ἔπερ βίπτων τοὺς ἐξόχους πάντων κατὰ τὴν ἀνδρείαν
κατεφόνευσας Τιτάνας, κ' ἔβαλες εἰς τὰς ἀλύσεις
τὸν Ἐγκελιδὸν καὶ ἔθνη ἄγρια τὰ τῶν Γιγάντων.
Εἶπεν· ἔβριψε δὲ τότε κεραυνὸν ὁ Ζεὺς φλογώδη,
καὶ ἐκλόνησε τὸν μέγαν Ὀλύμπου βροντήσας πρῶτον,
ἐπισείσας δὲ κατόπιν τὸ τρομακτικὸν τοῦ ἔπλον,
κεραυνὸν ἀφῆκεν, ἔπλον τοῦ Διὸς, ὁ δὲ ἐξέπτε
τῶν χειρῶν τοῦ θρακίως, καὶ βαλὼν ἐφῄθισ' ἔλους
ποντικούς τε καὶ βατράχους, ἀλλ' οἱ ποντικοὶ καὶ τότε
δὲν ἀπέστησαν τῆς μάχης, ἀλλ' ἐσφρίγων ἔτι μέλλον
τῶν πολεμικῶν βατράχων τὸν στρατὸν νὰ κατατρέψουν.
Πλην ὁ Ζεὺς ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἐλεήσας τοὺς βατράχους
ἔπεμψεν ἀμέσως τότε ἄλλους ἐπικούρους τούτων.
Ἦλλον δ' ἀφῆκε λοξοβάτη, ἀκίμωνοειδεις τὰ νῶτα,
ψαλιδύστομοι, ὀστέων πλήρεις, μὲ χηλὰς καμπύλας,
ἐστρακιδερμοὶ, μεγάλας χεῖρας ἔχοντες καὶ νῶτα,
στέλνοντες ἀπὸ τῶν ὤμων, βλεπόντες ἀπὸ τοῦ στήθους,
σκολοί, καὶ κάρκας δύο ἔχοντες, ὅκτω δὲ πόδας,
ἀκκατάλητοι διόλου, λέγονται δ' αὐτοὶ κερκῖνοι·
καὶ τῶν ποντικῶν τὰς κέρκους ἐκοπτον μὲ τοὺς ἐδόντας,

καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Ἄνεκχάμπτοντο δ' αἱ λόγχαι·
ἀνὴρ ὑπέμειναν δ' οἱ μαῦροι π.ν. κοῖοι αὐτοὺς ἐκ φόβου,
κ' ἔφρουγον ταχέως. Ἦδη δ' ἔδυσεν ὁ Φοῖβος,
καὶ τὸ τέρμα τοῦ πολέμου μονοήμερον ἐπέληθεν.

(Μετάρρατις ἐκ τῆς ἐκδόσεως Samuelis Clarkii.)

ΓΕΩΡ. ΕΜ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑ ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΟΖΑΝ.

(Συνέχεια. — Ἴδε φυλλ. Η' καὶ Θ'.)

— Ναί, μήτερ μου.

Ἡ Κ. Λαμβέρτου ἐπλησίασε τὴν κόρην τῆς,
ἐπίθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτῆς, καὶ
περιέργως ἀτενίσασα αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς,
εἶπε :

— Πῶς! πρὸς ἐμὲ ἦτις σοὶ λαλῶ, πρὸς ἐμὲ ἦτις
σὲ ἀκούω, ἐπιμένεις ὑποστηρίζουσα; . . . πρὸς
ἐμὲ ἦτις εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ ἐν μυστήριον,
μὴν ὁμολογίαν . . . ὁμολογίαν, τῆς
ὁποίας δὲν ἔχεις ἀνάγκην.

— Καὶ ἐγὼ ἔχω προσέτι νὰ σά; ἐμπιστευθῶ
ὁμολογίαν τινα, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσῃτε.

— Ὁμίλει.

— Βλέπουσα τὴν ὑπερβολικὴν ἐπιθυμίαν,
ἣν εἶχετε σὺ καὶ ὁ πατήρ μου, νὰ δεχθῶ ὡς σύζυγον
τὸν Γεράρδον, ἐκ φόβου μὴ καταστρέψω
τὰ συμφέροντά σας, μὴ μηδενίσω τὰς ἐλπίδας
σας, συνήνεσα ἄνευ ἀντιλογίας εἰς τοῦτο. Ἀλλὰ
μεγάλην πίστιν ἔδωκα εἰς τὴν ὑποταγὴν μου.
Ἄναμφισβότως, ὁ Γεράρδος εἶναι καρδία ἀγαθὴ,
πνεῦμα εὐθὺ καὶ εὐγενές, ἀνθρωπος ὃν οἱ πάντες
ὑπολήπτονται, καὶ ἐγὼ ἐπίσης πολὺ ἐκτιμῶ·
ἀλλὰ, μετὰ τῆς αὐτῆς εἰλικρινείας, με' ἧς
ἀναγνωρίζω τὰ προτερηματα τοῦ, ὀφείλω νὰ
ὁμολογήσω . . .

— Ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶς, διέκοψεν ἡ Κ. Λαμβέρτου.

— Δὲν τὸν ἀγαπῶ.

— Ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν ᾖ ἡ ψυχικὴ καρτερικότης
τῆς Ἀδελαΐδος, ὅσον σταθερὰ καὶ ἂν ᾖ ἡ
ἀπόφραξις αὐτῆς δοκιμασθεῖσα ἤδη ὑπὸ τοῦ
πατρὸς τῆς, ἡ φράξις αὐτῆ δὲν ἐξῆλθεν ἐν τούτοις
τοῦ στόματός τῆς, χωρὶς νὰ κατασπαράξῃ

τὴν καρδίαν τῆς. Πόσας ἀναμνήσεις, πόσα ὄνειρα,
πόσας ἐλπίδας, ὅποιον μέλλον δὲν κατεπάτει
ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς; ὅπως ἀνεγερθῆ μέχρι
τοῦ ὕψους τοῦ ἀπαρχειματιστοῦ ἴσως τούτου
ψεύδους. Ὁ πιστὸς ὁ ἀρνούμενος τὴν θρησκείαν
αὐτοῦ, ὁ καταπατῶν τὴν πίστιν του, ὁ πυροπολῶν
τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ του, δὲν πράττει
πρᾶξιν ἀνοσιωτέραν ταύτης. Οὗτος δύναιται νὰ
ἐπικαλεσθῆ ἐνίοτε ὡς δικαιολογίαν τὴν δειλίαν
τοῦ ἀπέναντι τῆς ἀπειλῆς τῶν βασιάνων, ἀλλ'
οὐδεὶς ἠπείλει, τὴν στιγμὴν ταύτην, τὴν Ἀδελαΐδα,
οὐδεὶς ἐβίαζεν αὐτὴν εἰς τοιαύτην ὁμολογίαν,
ἐὰν ὄχι ἡ βαθεῖα συγκίνησις ἣν ἤθιζεν
αὐτῆς; στιγμῆς εἶδε τὴν ζωὴν τῆς μητρὸς αὐ-
τῆς κυματιζομένην εἰς τὸ στόμιον ἐνός πιστολίου.

— Ἡ ἐξομολογήσις σου ἔρχεται πολὺ βραδέως,
εἶπεν ἡ Κ. Λαμβέρτου καὶ τὸ βλέμμα καὶ ἡ
φωνὴ αὐτῆς, μεστὴ ἀμφιβολίας, προσεπάθει νὰ
διαρρήξῃ τὸ κρύπτον τὴν ἀλήθειαν καταπέτασμα,
ὡς ὁ τυροὺς αὐθορμητῶς προσπαθεῖ νὰ διαρρήξῃ
τὸν σκοτίζοντα τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ καταρράκ-
την.

— Μήτηρ μου, ἐξηκολούθησεν ἀταράχως ἡ Ἀδελ-
αΐς, ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα ἐκείνου τὸν ὅποιον
ἐτόλμησα νὰ προτιμῶσω τοῦ Γεράρδου;

— Ἀδελαΐς, ἡ ἐρώτησις αὕτη; . . . εἶπεν ἡ
Κ. Λαμβέρτου, ἀγωνιώσας ἔτι μάλλον ἐν τῷ μέ-
σῳ τοῦ στροβίλου τῶν ἀμφιβολιῶν αἵτινες ἀμ-
φεκάλυπτον τὴν ἀνήσυχον, τεταραγμένην καὶ
κατάπληκτον αὐτῆς διάνοιαν.

— Μήτηρ μου, ἐπανελάβην ἡ Ἀδελαΐς μετὰ
τῆς αὐτῆς ἀταραξίας, ὅποιον εἶναι τὸ γένος ἐκεί-
νου τὸν ὅποιον θέλω ἀγαπήσει μεθ' ὅλης τῆς ὀφει-
λομένης εἰλικρινείας;

Ἀάμψις τις ἐπὶ τέλους διῆλθε τὰ σκόπη, εἰς
ἃ ἦτο βεβουλισμένη ἡ Κ. Λαμβέρτου, ἦτις μέχρι
τοῦδε ἠκροῦτο τῆς κόρης τῆς μεθ' ὅλων τῶν ἀγω-
νιῶν τῆς φρικωδεστέρως ἀβεβαιότητος.

— Μήτηρ μου, ποῖον εἶναι τὸ ἐπάγγελμα, εἴτε
εὐγενές εἴτε ἀφανές, ἀδιάφορον! ἐκείνου μετὰ
τοῦ ὁποίου σὰς παρακαλῶ, σὲ καὶ τὸν πατέρα
μου, νὰ με συνενώσητε;

Ἡ κυρία Λαμβέρτου, φωτισθεῖσα ἤδη καθ' ὀλοκληρίαν, ἀνέκραξεν :

— Ἄ! ἐνόησα τέλος πάντων! ἐνόησα! Ὁ-
ποία θυσία! ὁποία ἀφοσίωσις! Καὶ ἐγὼ ἦτις ἠπό-
ρουν καὶ ἠγανάκτουν σκεπτομένη ὅτι αἱ γυναῖκες
ἐν μόνον αἰσθητικῶς τρέφουσι δυνάμει τοῦ ὁποίου
ζῶσι· καὶ παρεργαζίζον τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θε-
οῦ. Ἀλλ' ὑπάρχει οἰονεὶ φῶς τι τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ

οὐρανοῦ ἐκείνου ὅστις μὲ εἰσήκουσεν. Ἄ! ναί,
ἀναγνωρίζω ἤδη ἐν ἄλλο αἰσθημα, ὅπερ ἐγείρεται
ἐν ἐμοί· παραδίδομαι, προσκολλῶμαι εἰς αὐ-
τὸ, ὡς ἀπληπισμένη. Ἦμην γυνὴ εἶμαι μήτηρ!
καὶ ἡ Κ. Λαμβέρτου ἐβλίψε τὴν Ἀδελαΐδα εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς. Ὅχι! ἐπανελάβην, ὄχι! δὲν ἔχω
ἄρκετὴν στοργὴν ἐν τῇ καρδίᾳ, δὲν ἔχω ἱκανὰ
δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, οὔτε ἱκανὴν ἀγάπην ἐν
τῷ συνόλω τῆς; ὑπαρξέως μου, ὅπως ἀνταμείψω
τὴν ὑψηλὴν ἀφοσίωσιν ἐνός ἀγγέλου. Ὡ! ἀπο-
μακρύνθητι, θὰ μολύνω τὰς πτέρυγὰς σου!

— Ἄλλ' εἶπέ μοι ἐπὶ τέλους, ἐπανελάβην
ἡ Ἀδελαΐς, εἶπέ μοι, καλὴ μου μήτηρ, ποῖον εἶναι
τὸ ὄνομα ἐκείνου μετὰ τοῦ ὁποίου σὰς ζητῶ ὡς
χάριν νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ συνδέσω τὴν τύχην
μου;

— Τάλαινα! ἐφώνησεν ἡ κυρία Λαμβέρτου
μὲ τόνον ἀπελπισίας, εἶναι νυμφευμένος!

— Νυμφευμένος! Ὡ! τί θὰ εἶπω εἰς τὸν
πατέρα μου;

— Ἰδοῦ, ἐπιστρέφει. Ἐγὼ θὰ τῷ εἶπω τὰ
πάντα.

Ὁ Λαμβέρτος, τῷ ὄντι, ἐπανήρχετο ὅπως
μάθη τὴν ἐκβασιν τῆς ἐξομολογήσεως, ἣν ἡ Ἀ-
δελαΐς εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ διακοινώσῃ μεθ' ἀπά-
σης τῆς εἰλικρινείας εἰς τὴν μητέρα τῆς καὶ ἀφ' ἧς
ἐξήρτατο ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ὀνόματος τοῦ δια-
φορῶς αὐτῆς.

Βαδίσασα ἀπέναντι τοῦ συζύγου αὐτῆς, μόλις
ἀνοίξαντος τὴν θύραν τῆς αἰθούσας, ἡ κυρία Λαμ-
βέρτου τῷ εἶπε, πνευστιῶσα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν
τῆς συγκινήσεως, ἦτις ἐτάραττεν εἰσέτι τὸ νευ-
ρικὸν αὐτῆς σύστημα :

— Ἐλθέ καὶ μάθε ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθειαν,
τὴν ἀλήθειαν ἐκείνην, ἣν χθὲς ἐνόμισες ἐνυπάρ-
χουσαν εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς κόρης σου. Ἦπα-
τάσο. Δὲν σοὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

Εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἐκπλήξεως, ὁ Λαμβέρτος
ἐφώνησεν ὀπισθοδρομήσας :

— Δὲν μοι εἶπε τὴν ἀλήθειαν! πῶς! ἡ το-
σοῦτον ἀφελῆς, ἡ τοσοῦτον αὐθόρμητος ἐκείνη
ὁμολογία . . .

— Ἦτο ψεῦδος, διέκοψεν ἡ Κ. Λαμβέρτου.

— Ὅχι, δὲν ἐψεύσθη.

— Ἐψεύσθη, σοὶ λέγω. Ἐψεύσθη ὅπως ἀπο-
στρέψῃ τοῦ μετώπου μου τὴν σφαιραν τοῦ πιστο-
λίου σου. Ἔθετο τὴν ζωὴν τῆς πρὸ τῆς ζωῆς μου.

— Πῶς! ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη . . . ἠρώτησεν ὁ
Λαμβέρτος κύψας πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἦτις
τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνετο οἰονεὶ ἀποσπῶσα

τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ βράβιζονσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

— Δὲν ἐστάλη πρὸς αὐτήν.

— Ἄλλὰ ; . .

— Ὅχι ! εἰς ἐμὲ ἐστάλη ! ἐφώνηεν ἡ Ἀδελαΐς τεθεῖσα μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς, εἰς ἐμὲ . . .

Ἀρπάσασα, οὕτως εἰπεῖν, τὸν λόγον ἐκ τῶν χειλέων τῆς κόρης τῆς, ἡ Κ. Λαμβέρτου εἶπε πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς :

— Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἐγγράφη πρὸς ἐμέ.

ΣΤ'.

— Μὴ πιεσέετε, πάτερ μου, μὴ πιεσέετε !

*Ε ! καὶ δὲν ἐνοεῖτε ὅτι θέλει νὰ με σώσῃ διὰ τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς ; εἶναι μήτηρ μου.

— Τῷ ὄντι . . . μήτηρ . . . πρέπει νὰ πιστεύσω . . .

— Ὅχι ! δὲν πρέπει νὰ πιστεύσης, εἶπεν ἡ Κ. Λαμβέρτου, ὅτι τὸ παιδίον τοῦτο, ἡ ἀγνόητη, ἡ ἀθώωτος αὐτῆ, ἔπραξεν ἔγκλημα τοῦ ὁποίου μόλις ἔχει τὴν συνείδησιν.

— Ἄλλ' ἀφοῦ σὰς λέγω ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ ἔνοχος ! πάτερ μου.

— Ἄλλ' εἶσαι παράφρων, ὑπέλαβεν ἡ Κ. Λαμβέρτου ἀποδίδεις εἰς σεαυτὴν ἔγκλημα τὸ ὁποῖον γεννῶσι μόνον πάθη, ὧν οὔτε τὴν ἡλικίαν ἔχεις, οὔτε τὴν συνείδησιν, οὔτε τὴν κλίσιν, οὔτε τὴν παρκαφοράν. Τὸ ψεῦδος σου εἶναι μακρὰν πάσης πιθανότητος. Ποῦ εἶναι τὰ πάθη σου ; Εἰς ποῖαν κοινωνίαν τὰ ἤντησες ; εἰς ποῖαν μεμολυσμένην ἀτμοσφαῖραν τὰ ἀνέπνευσες ; Ποῦ εἶναι τὰ σημεῖα αὐτῶν, τὰ ἔχνη, αἱ πληγαί ; Πάθη ! ἀλλ' ἐμβλεψον εἰς τὸ κάτοπτρον τοῦτο : οἱ ὀρθαλμοὶ σου εἶναι ὀρθαλμοὶ φλογισμένοι ὑπὸ τῶν δακρύων ; Ἡ χροιά σου, εἶναι χροιά ἡλλοιωμένη ὑπὸ τῆς αὔπνιας ; Τὰ χεῖλη σου, εἶναι χεῖλη προδίδοντα πιγνομένους στεναγμούς, μυστηριώδεις φόβους, ἐνδομύχους τύψεις συνειδήτορος ; Σὺ πάθη ! ταλαίπωρον παιδίον ! Μόλις δύνασαι νὰ φέρῃς τὸν ἔρωτα σου· σὲ συντρίβει ὑπὸ τὸ γόητρον αὐτοῦ, καὶ ἠδύνασο νὰ ἄρῃς τὸ ἀφόρητον βῆρος ἐνός πάθους ; Σὺ ἦτις ἀπαξ καὶ πρώτην φορὰν ἠγάπησας, σὺ εἰς τὴν ὁποίαν ἐδώκαμεν ὡς σύζυγον ἐκείνον ὃν ἐξέλεξας, ἠδύνασο νὰ δοκιμάσης κρυφίως, χωρὶς οὐδεὶς νὰ σε ἐννοήσῃ, ἔγκληματικὸν πάθος δι' ἕτερον ἄνδρα ;

*Εστω : ἐπέρχανεν ἡ Κ. Λαμβέρτου, αἰσθανομένη ἐπὶ μάλλον τὸ ἀνωφελὲς τῶν προσπαθειῶν αὐτῆς ;

ὅπως νικήσῃ τὴν ἀντίστασιν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἦτις ἔμεινεν ἀκλόνητος ὡς βράχος. *Εστω ! ἐγὼ ἡ μήτηρ σου, ἐν τῷ μητρικῷ δικαίωματί μου, σὲ ἀπαλλάττω πάσης εὐθύνης ἀπέναντι τοῦ εἰς τοῦτο συναινούντος πατρὸς σου, ἐὰν δυνήθῃ ; νὰ ὀνομάσῃς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον. Ὀνόμασέ τον λοιπόν ! ἀφοῦ εἶναι ἐραστής σου ! »

Μίαν μόνην ἀπάντησιν εἶχεν ἡ Ἀδελαΐς, ἀλλ' ἡ ἀπάντησις αὕτη κατεκεραίνωσε, κατεσύντριψε τὴν μητέρα τῆς.

— Καὶ σὺ ὀνόμασέ τον, ἀφοῦ εἶναι ἰδμὸς σου.

Ἡ Κ. Λαμβέρτου ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἐμβρόντητος, ὡς εἰ ὑφίστατο σφοδρὸν ἠλεκτρικὸν κλομισμὸν.

Μεταξὺ δὲ τῆς σιωπῆς τῆς μητρὸς καὶ τῆς σιωπῆς τῆς κόρης, μεταξὺ δηλ. τοῦ δισταγμοῦ καὶ τοῦ δισταγμοῦ, μεταξὺ τῆς ἀμηχανίας καὶ τῆς ἀμηχανίας, ὁ Λαμβέρτος ἐταλαντεύετο ἀγνοῶν ποῦ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν πεποιθήσιν αὐτοῦ.

Ἡ μήτηρ κατηγορεῖ τὴν θυγατέρα τῆς ἐπὶ ψεύδει, ἡ θυγάτηρ ἀντέβριπτε τὸ ψεῦδος ἐπὶ τῆς μητρὸς ; καὶ ἡ μὲν καὶ ἡ δὲ ἐμαρτύρουν τὸ ἀτιμάζον τὸν οἶκον αὐτῶν ἔγκλημα, φέρονται ἐξ ἴσου λόγους ἰσχυροῦς. Ἡ δὲ τελευταία τῆς Κ. Λαμβέρτου βολή, ἐπὶ ἀκαταμυχήτου προσκρούτασα δυνάμει καὶ ἀναπαλθεῖσα, ἀνέτρεψεν αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ ἔθετο αὐτὴν ἐκτὸς μάχης.

Ὁ Λαμβέρτος μετὰ μακρὰν σκέψιν, διέλυσε τὴν ἔριδα διὰ τῶν ἐξῆς :

— Ἀφοῦ, οὔτε διὰ τῆς μιᾶς, οὔτε διὰ τῆς ἄλλης, ἡ ἀλήθεια δὲν δύναται νὰ φθάσῃ μέχρις ἐμοῦ, ἐγὼ θὰ βαδίσω ἀπέναντι τῆς ἀληθείας καὶ θὰ μάθω αὐτήν. Πρέπει νὰ τὴν μάθω.

Καὶ ἐκάλεσε τὴν κόρην του.

— Ἀδελαΐς ;

— Πάτερ μου . . .

— Πλησίασον, ἀκουσόν με.

— Ἴδου, πάτερ μου. »

Ἡ Ἀδελαΐς ἐπλησίασε πρὸς τὸν Λαμβέρτον, ὅστις εἶπεν ὑψηλοφώνως :

— Ὅχ' ἐκτελέσῃς ἀκριβῶς ὅ,τι σὲ διατάξω.

Ἀκούσασα δὲ τοὺς λόγους οὗς ὁ πατὴρ αὐτῆς τῆ εἶπεν εἰς τὸ οὖς, ἡ Ἀδελαΐς ἐκπλαγεῖσα, ἐφώνησε

— Τί ἤκουσας ; — Ἄλλὰ, διατί ; . . .

Ἡ Κ. Λαμβέρτου, μάρτυς τῆς μουσικῆς ταύτης διαταγῆς, ἦν μόνη ἡ κόρη τῆς ἤκουσε, ἠρώτησεν ἐαυτήν : « Τί ἄραγε τῆ εἶπε ;

— Τὸ ἀπαιτῶ ! εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ Λαμ-

βέρτος εἰς τὴν Ἀδελαΐδα, δισταζούσαν, ἐκπεπληγμένην, καὶ ἀπιστοῦσαν ἀπέναντι διαταγῆς ἧς τὴν ἐκτέλεσιν ἐθέλωρει ἀδύνατον.

— Τὸ ἀπαιτῶ !

— Εἰς τοιαύτην στιγμὴν, πάτερ μου ;

— Τὸ θέλω !

— Ἄλλὰ, σὰς παρακκλῶ . . .

— Ὅχ' ἀπειθήσῃς ! . . .

— Ὅχι . . . ἀλλά ;

— Ὑπάκουστον ! ὑπάκουστον.

Ἡ Ἀδελαΐς ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ καὶ ἐξῆλθεν ὅπως ἐκπληρώσῃ τὴν ἀυστηρίαν τοῦ πατρὸς τῆς διαταγῆν. Ὁ Λαμβέρτος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἔμεινον μόνον.

— Δὲν θέλω νὰ ἀναλάβω μεθ' ὑμῶν, εἶπε τότε ὁ Λαμβέρτος πρὸς τὴν σύζυγον του, τὸ ὄδυνηρόν νῆμα ἀνακρίσεως, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς δὲν ὑποφέρει ἤττονας τοῦ ὑποδικίου βραχύνου. Ἄλλ' εἰπέ μοι, Ἰουλία, δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅστις διέρχομαι τὰς ἡμέρας μου κεκυρῶς ἐπὶ τῶν ξηρῶν λογαριασμῶν, ὅστις διέρχομαι τὰς νύκτας μου ἐπιτηρῶν, πλησίον τῆς φλογὸς τῶν καμίνων, τὰς δυσχερεῖς καὶ λεπτὰς ἐργασίας τοῦ βιομηχανικοῦ ἡμῶν καταστήματος ; Ἐγὼ ἄρα γε δύναμαι νὰ συνοδεύω βῆμα πρὸς βῆμα τὴν κόρην μας εἰς τὰς συναναστροφάς, νὰ κατασκοπεύω καὶ νὰ τείνω τὸ οὖς ὅπως συλλάβω τὰς ἀπείρους ἐπικινδύνους λέξεις τὰς ὁποίας διαπυροεὺς τις ἤθελε τολμήσῃ νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὰ ἀγνὰ ὄτα τῆς, ἐντὸς αἰθούσης ; τινὸς ἢ εἰς τὸν περίπατον ; Ἐγὼ δύναμαι νὰ ἐμβάλλω τὴν χεῖρα μου μεταξὺ τῆς χειρὸς τῆς καὶ ἐκείνης ἧτις ζητεῖ ἐν τῷ σκοτεινῷ νὰ θλίψῃ τὴν ἰδικήν τῆς ; Ἄλλὰ πῶς θὰ ἔγω τὸν καιρὸν τῆς ἀτελειότητος ταύτης ἐπιτηρήσω ; Δύναμαι νὰ χάσω οὔτε λεπτόν ; Δὲν ὑποχρεοῦμαι νὰ κερδίζω καθ' ἐκάστην ἄρτον διὰ δύο ἑκατοντάδας ἐργατῶν ; πολυτελῆ διὰ τὴν τράπεζάν σας ἐπιθήματα, μέταξιν καὶ μεταξὺ πτιλα διὰ τὰς ἐσθῆτας ὑμῶν ; μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας διὰ τὰς θερυνὰς καὶ χειμερινὰς ὑμῶν ἐσθῆτας ; ἀμάξια ὅπως σὰς μεταφέρωσι, τὸν χειμῶνα, ἀπὸ μεγάρου εἰς μέγαρον καὶ ἀπὸ χοροῦ εἰς χορόν ;

Ναί, σοὶ λέγω, μεθ' ὅλης τῆς πικρίας ἧτις φλογίζει τὰ χεῖλη μου, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλης τῆς ἀφελείας τιμίου ἀνθρώπου ἀρουμενοῦ τὰς γνώσεις του ἐκ τῆς καρδίας αὐτοῦ, σοὶ λέγω, Ἰουλία, ὅτι ἐὰν ἡ κόρη ἡμῶν ὑπῆρξεν ἔνοχος, σὺ πολὺ περισσότερον ἐκείνης εἶσαι ἔνοχος. Ὁ Θεὸς ὁ ἐπιφορτιστὴς τὸν πατέρα νὰ κηθήται, νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ μοχθῇ ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας του, ἔταξεν, ἐν

τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, τὴν μητέρα νὰ ἦναι τὸ ἀπαραβίαστον τοῦ οἴκου φρούριον. Ἡ κόρη εἶναι ἡ σημαία τῆς τιμῆς ἣν ἀμφοτέροι ὀφείλουσι νὰ φυλάττωσι καὶ νὰ ὑπερασπίζωνται ὑπὸ διττὴν εὐθύνην : εὐθύνην ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων, εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς κρίσεως ἡμέρᾳ — καὶ μὴ ἀφ' ἐλάτης, θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη : ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν ἐθέσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου τὴν φοβερὰν καὶ λαμπρὰν ταύτην ἐλπίδα, ὅπως οὐδέποτε τὴν ἐκπληρώσῃ. — Κατὰ τὴν ἡμέραν, λέγω, ἐκείνην, δὲν θὰ εἴπῃ μόνον εἰς τὸν Κάϊν « τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν σου ; » Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνεκτικὴν, τυρλὴν καὶ ἀμβλυοπούτταν μητέρα, ἧτις ἤθελεν ἀφήσῃ νὰ ὑπεξαίρεσῃ τὴν ἀγνόητα καὶ τὴν αἰδῶ τοῦ τέκνου τῆς, θέλει κρυχάσῃ ἐπίσης : « Τί ἔκαμες τὴν κόρην σου ; »

Οἱ ἐκ πεποιθήσεως προερχόμενοι λόγοι τοῦ Λαμβέρτου μετὰ τοιοῦτον ὑψηλοῦ καὶ σοβαροῦ ὕψους ἐλέχθησαν, ὥστε ἡ σύζυγός του, τῆς ὁποίας ἡ συνείδησις οὐδόλως, ἀφ' ἑτέρου, ἦτο ἥτυχος ἐταπεινώσε τὴν κεφαλήν ὡς ὑπὸ τὸ βῆρος ἀρᾶς τινος καὶ ἐφώνησε :

— Μὲ τρομάζετε ! Ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν Θεόν, ὅτι ἡ κόρη σου . . .

Ἄλλ' ὁ Λαμβέρτος διακόψας αὐτήν :

— Ποσῶς ὄρκους ! ἀνέκραξε. Δι' ἄσχυρίσεαι ὅτι ἐπρόδωκας τὸν πρῶτον ὄρκον, τὸν ἀγιώτατον πάντων· ἐν τίνι λοιπὸν δικαίωματι φρονεῖς ὅτι θὰ πιστεύσω εἰς ἐκείνον ὃν θέλεις νὰ προσφέρῃς ;

— Ἐχω, ἐν τούτοις, τὸ δικαίωμα . . .

— Σιωπῆ ! κυρία.

— Ναί, ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον μάλιστα νὰ σὰς εἶπω . . .

— Κάποιος ἐρχεται . . . Οὐδὲ λέξιν περιπλέον ! εἶπεν ὁ Γεράρδος. Οὐδὲ λέξιν περιπλέον, σὰς λέγω.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Ὁ Γεράρδος φέρει ἤδη καὶ ἐκεῖνος τὴν θλίψιν του καὶ τὸ αἶτχος του, ὅπως καὶ ἡμεῖς : μὴ τῷ ἐπιπροσθέτης καὶ ἄλλας πληγὰς.

Περιβεβλημένος τὴν ὀδοιπορικὴν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν, ὁ Γεράρδος, ἐπίσης τεθλιμμένος ὅπως καὶ ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων τὸν διάλογον διέκοψεν, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς ἀμφοτέρους μετὰ τινος στενοχωρίας.

— Ἀγαθοὶ μου φίλοι, Διενουμένη νὰ ἀνχωρήτῃ χωρὶς νὰ ἴδω ὑμᾶς, ἀλλὰ μοὶ ἦτο ἀδύνατον . . . Ἐρχομαι νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω.

— Τί λέγετε ; . . .

— Ναί, κυρία, ἐρχομαι νὰ σὰς ἀφήσω τὴν ὑγείην.

— Τὴν υγιάν; ἀλλά . . .
 — Σὲ ἐκπλήττει τοῦτο, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος μετὰ τινος εἰρωνίας πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, μεθ' ὅλα ὅσα συνέβησαν . . .
 — "Α! ναί ... καὶ μᾶς ἀφίνετε διὰ ... πολὺν καιρὸν ; . . .
 — Διὰ πάντοτε, κυρία.
 — Διὰ πάντοτε.

Ὁ Λαμβέρτος, περὶναιε σιωπηλῶς τὴν σπασμωδοῦσαν χεῖρα του ὑπὸ τὸ περιστήριον αὐτοῦ καὶ ἔθετο αὐτὴν συνεσταλμένην ἐπὶ τῆς καρδίας του. Ὑπέστη πόνον, ἐξ ἐκείνου οὐκ ἦ ἰατρικὴ ζωγραφικώτατα ἀποκαλεῖ νυγματώδεις, διότι τῷ ὄντι ὁμοιάζουσι πρὸς νυγμὸν λόγχης.

— "Α! μέγα δυστύχημα! ἐψιθύρισεν ἡ κ. Λαμβέρτου, ἀφόρητον δεινόν!

Ὁ δὲ Γεράρδος ἐπανέλαβε.

— Ἐὰν μοὶ ἔλαγέ τις χθές, ὅτι σήμερον θὰ ἀποχωρισθῶμεν, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευον . . . "Ὅχι.

— Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης, κύριε Γεράρδε.

— Λοιπὸν μᾶς ἀφίνεις διὰ παντός, ἐπανελάβην ὁ Λαμβέρτος μὴ δυνάμενος ν' ἀποσπασθῆ τῆς ἀφορήτου ταύτης τοῦ χωρισμοῦ ἰδέας.

— Τί θέλεις, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ὑπὲρ ἡμῶν λίαν εὐτυχεῖς.

— Ναί, λίαν εὐτυχεῖς.

— Δὲν ἔχει οὕτω, Λαμβέρτε ;

Ἡ Κ. Λαμβέρτου, ἐν ἄκρᾳ ἀπελπισία, εἶπε καθ' ἑαυτῆν.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία! . . . .

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΔΕΛΦΟΥ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ.

(Συνέχεια. — ἴδε Φυλλ. Ε΄.)

Λίαν δύσκολον εἶναι νὰ δοθῶσι περὶ ἀρεσκείας κανόνες ἀσφαλεῖς τε καὶ βέβαιοι. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι αἱ φυσικαὶ χάριτες δὲν ἀρέσκουσιν ἐπὶ πολὺ χωρὶς τὴν ἀξιοπρέπειαν, ἡ δὲ ἀξιοπρέπεια καὶ ἀνευ τῶν φυσικῶν χαρίτων διηνεκῶς τιμᾶται καὶ δοξάζεται. Ἀνάγκη ὅθεν αἱ γυναῖκες νὰ ᾔνε καθωραϊσμέναι μετὰ τὴν ἀρετὴν⁽¹⁾.

(1) Les femmes ont un moyen sûr de devenir des beautés d'une expression touchante; c'est d'être intérieurement bonnes, douces, compatissantes, sensibles, bienfaisantes et pieuses; les affections d'une âme vertueuse imprimeront sur leurs traits des caractères cé-

δθεν ἐπαναλαμβάνω τὸ ἀνωτέρω ῥηθὲν ὅτι δὲν περιορίζω τὴν ἀρετὴν τῶν γυναικῶν εἰς μόνον τὴν αἰδῶ, ἀλλὰ τὴν ἐπεκτείνω ἔτι καὶ περαιτέρω, διότι ἡ τιμὴ γυνὴ ἡμπορεῖ νὰ ἔχη πλείστως ἠθικὰς ἀρετὰς, ὡς τὴν σωφροσύνην, τὴν εὐθύτητα, τὴν φρόνησιν, τὴν γενναϊότητα καὶ πολλὰς ἄλλας.

Αἱ λαμπρὰ λεγόμενα ἀρετὰ, εἶναι τοῦ γυναικείου φύλου πάντῃ ἀλλότριαι εἰς τὰς γυναῖκας ἀρμόζουσι μᾶλλον αἰ ἀπλαὶ καὶ εἰρηνικαὶ⁽¹⁾. Εἰς τῶν ἀρχαίων λέγει· «Αἱ μεγάλα ἀρετὰὶ μόνον διὰ τοὺς ἄνδρας προωρίσθησαν, τῶν δὲ γυναικῶν ἐπαινεταὶ εἰσίν, οὐχὶ αἱ δημοσίως ἐπινοούμεναι, ἀλλ' ἐκεῖναι περὶ τῶν ὁποίων λόγος οὐδεὶς ἢ ἐλάχιστος μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν γίνεσθαι.» Τὸ κατ' ἐμὲ ἤθελον εἶπει ὅτι, πᾶσα γυνὴ ἀνάγκη νὰ ἀπορρίπτῃ τὴν κοσμικὴν περιφάνειαν καὶ ματαιὰν ἐπίδειξιν, νὰ περιορίζεται ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς αἰδοῦς, καὶ νὰ εὐχαριστῆται γενομένη θεατῆς ἑαυτῆς. «Ἡ γενναία ψυχὴ, ἔλεγε Πλίνιος ὁ νεώτερος, εὐχαριστεῖται μᾶλλον εἰς τὴν μαρτυρίαν τῆς συνειδήσεως, παρά εἰς τοὺς θορυβώδεις κρότους τῆς φήμης. Αἱ πράξεις ἡμῶν δὲν πρέπει νὰ τρέχωσι κατόπιν τῆς δόξης, ἀλλ' ἡ δόξα κατόπιν τῶν πράξεων⁽²⁾.

Ἡ ἀρετὴ μόνη ἔλεγεν ὁ Μάρκος Αὐρήλιος ἐξομολογεῖ τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὸν Θεόν τοῦτο εἶναι ἀναντιρρήτον, τὴν ἀρετὴν δὲ παρακολουθεῖ ἡ εὐδαιμονία· διότι αἱ δύο αὐτὰ εἰσίν ἀλληλένδετοι καὶ ἀπ' ἀλλήλων ἀδιαχώριστοι· ἐπομένως ἔσο πεπεισμένη ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γείνης εὐτυχὴς ἢ διὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ ἀπειναντία, ποτὲ δὲν θὰ δυστηγήσης, εἰμὴ ἔνεκα παρεκτροπῆς τινός· ὅστις δὲ ἐξετάσῃ ἑαυτὸν μετ' ἀκριβείας, θέλει πεισθῆ ὅτι αἱ ἐτισυμβαίνουσαι δυστυχίαι προῆλθον ἢ ἐκ τινος παρεκβάσεως, ἢ ἔνεκα ἀθετήσεως ἀρετῆς τινος, διότι «ὅπλον μέγιστον ἐστὶν ἡ ἀρετὴ βροτοῦς⁽³⁾». Ἐνθα λοιπὸν δυστυχὴς περίστασις ἐκεῖ

lestes, et qui seront doux jusque dans l'extrême vieillesse. (B. de. Saint-Pier)

(1) La pureté de l'âme et la conduite, est la première gloire de la femme. (Mme Staël)

(2) La dignité de la femme est d'être ignorée; sa gloire est dans l'estime de son mari, ses plaisirs dans le bonheur de sa famille. (J. J. Rousseau.)

(3) Τέσσαρς τινὰ ζητοῦμεν παρὰ τῶν γυναικῶν: νὰ ἔχωσιν ἀρετὴν εἰς τὴν καρδίαν, σεμνότητά εἰς τὸ μέτωπον, γλυκύτητα εἰς τὴν εἰλήν, καὶ χεῖρας ἐργατικάς. (Ἀπόφθεγμα Κινεζικόν.)

καὶ ἀθωότητος ἔλλειψις. Τέλος πάντων, ὅπου ὑπάρχει ἀρετὴ ἐκεῖ ἐνυπάρχουσιν ἡ θυμηδία, ἡ ἡδονή, καὶ τῆς ψυχῆς ἡ διάχυσις δι' ὧν ἡ ἀρετὴ ἀνταμείβει τοὺς ὀπαδοὺς τῆς.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἀρέσκουσιν εἶναι εἰς τὰς νέας ἔμφυτος, ἐπεὶδὴ εὐρίσκουσαι ἀποκεκλεισμένην τὴν πρὸς τὴν δόξαν ὁδὸν παρεκτρέπονται εἰς τὴν τοῦ καλλωπισμοῦ ἴνα καταντήσωσιν ὅσον τάχος εἰς τὸν πρὸς τὸν ὄρον τῆς ποθητῆς ἐπιτεύξεως. Ἀλλὰ σὺ, παρατήρησον ὅτι ὀλίγα ἔτη μεσολαβοῦσι μεταξὺ ὠραίας καὶ δυσειδοῦς γυναικός, διὰ νὰ καταστῆ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἢ τοῦλάχιστον διὰ νὰ μὴ τὴν παριστᾷς καταφανῆ. Θές ὄρον εἰς τὸν ὠραϊσμόν, ὥστε νὰ μὴ ἐνασχολῆσαι περισπουδαστως· διότι αἱ ἀληθεῖς χάριτες δὲν ἐξήρτηνται ἀπὸ τὸν ὠραϊσμόν τὸν μετ' ἀκριβείας ἔντεχνον⁽¹⁾. Ναὶ μὲν, πρέπει νὰ ὑποκώπτεται καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν κοινὴν συνήθειαν, ὡς εἰς ζυγὸν δυσασπόμενον, ἀλλ' ὅμως ἀποδίδοντας εἰς αὐτὴν τὸσαῦτα, ὅσα νὰ τὴν στερήσωμεν δὲν δυνάμεθα⁽²⁾. Ὁ περὶ τὸν ἱματισμὸν νεωτερισμὸς δὲν ἤθελεν εἶναι παράλογος, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ θέσῃ τὰ ὄρια του μέγχοι βαθμοῦ τινος ἐντελείας, στάσεως ἀνετικῆς δι' ἡμᾶς, καὶ συστηματικῆς χάριτος, ὥστε ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ μὴ ἀνκαίνιζται. Ἡ συνεχὴς ὅμως καινοτομία αὕτη εἶναι μᾶλλον ἀκαταστασία ἢ φιλοκαλίας καὶ εὐπερεποῦς εὐσχημοσύνης ἐπεξεργασία⁽³⁾.

Ἡ κυρίως φιλόκαλος διάθεσις ἀποστρέφεται καὶ ἀποδοκιμάζει τὴν ὑπερβάλλουσαν κατὰ τοῦτο ἐπεξεργασίαν, καὶ θεωρεῖ αὐτὰ μὴδαμινὰ ὡς τοιαύτην φύσιν ἔχοντα, χωρὶς νὰ ἐνασχολῆται περὶ αὐτὰ οὐδόλως. Ἡ εὐσχημοσύνη εἶναι καὶ αὕτη μία χάρις, διότι συγκαταριθμεῖται εἰς τὴν τάξιν τῶν τερπνῶν καὶ ἐρασιμῶν· ἄλλως τε, καλὸν φύουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι· ἀλλ' ὅμως φαίνεται μικροπρεπῆς ὅταν ὑπερβῇ τοὺς ὅρους τῆς. Εἶναι λοιπὸν ἔμφρονος ἀνθρώπου ἴδιον τὸ νὰ φέρηται ἀδιαφόρως περὶ τὰ μικροῦ λόγου ἄξια.

(1) Καὶ τὰς γυναικὰς ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, μετ' αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἐκντὰς, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῷ ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ· ἀλλ' ὅ πρέπει γυναιξίν, ἐπαγγελόμενάς θεοσεβείαν δι' ἔργων ἀγαθῶν (Παύλου πρὸς Τιμόθ. V. 40).

(2) Voulez vous être belles, parfaitement belles? avant tout soyez bonnes. (Berville.)

Si vous voulez être belle il faut être bonne, et votre visage prendra cette expression qui plait à tous. (Maqucl)

(3) Il faut être vetus et coiffée simplement, quand on est jolie pour avoir plus de grâce, et quand on est laide, pour être moins laide. (Mme Necker)

Φύσει αἱ νέαι εἶναι φιλοχαρεῖς καὶ φιλεῦθμοι· καὶ ἐπειδὴ ἀγνοοῦσι τὰ πάντα, βέπουσι μετὰ ταραχὴν πνεύματος εἰς πάντα τὰ θυμοτερπῆ καὶ χαρίεντα. Ἀλλὰ σὺ φεύγε τὸν ἄκακρον γέλωτα⁽¹⁾, τὴν ἄμετρον διάχυσιν καὶ τὰς ἀναρμόστους καὶ ἀπρεπεῖς συναναστροφὰς· ἐπειδὴ ἐκ τούτων προκύπτουσιν ἐπιθυμίαι τοσοῦτον σφοδραὶ καθόσον αἱ νέαι εἰσὶ πάντοτε εὐαίσθητότεραι⁽²⁾. Αἱ τοιαῦται δὲ ἐπιθυμίαι καὶ πῆν ἡσυγίαν ταραττοῦσι, καὶ τοῦ καλοῦ τὸ αἰσθημα διαφθείρουσι καὶ τὴν ὑπόληψιν ἐλαττοῦσι καὶ σμικρύνουσιν· ἐνὶ λόγῳ, σὺ μένε πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐντὸς τῶν ὀρίων τῆς αἰδοῦς καὶ τοῦ πρέποντος. Εἰς τὰς ἀνέτους προσέτι συναναστροφὰς πρέπει νὰ ᾔται καθεστηκυῖα καὶ προσεκτικῆ· διότι δύσκολον εἶναι νὰ φυλαχθῆ ἡ ὑπόληψις ἀνεπαφός· καὶ ἡ μὲν ὠραία δὲν πρέπει ἐμφανιζομένη συνεχῶς νὰ σμικρύνῃ τοῦ κοινοῦ τὴν πρὸς αὐτὴν ἐπίκλησιν· εἰ δὲ καὶ ἀμοιρῆ χαρίτων ἔτι μᾶλλον δὲν συμφέρει.

Πρέπει νὰ οἰκονομῆς τὰς ὀρέξεις σου καὶ τὰς ἐπιθυμίας σου, τοσοῦτω μᾶλλον, ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῶν ἡ ζωὴ μᾶς ἐξήρτηται. Ἐπὶ τούτοις πρέπει νὰ τὰς συντηρῆς διὰ τῆς ἀθωότητος, καὶ ν' ἀποφεύγῃς τοῦ βίου τὴν ἀταξίαν ἢ ὅποια τὰς διαφθείρει καὶ τὰς μεταποιεῖ.

Ὅταν ἡ καρδία ᾔται ἀπαθὴς καὶ ἄμομος, τότε προσποριζόμεθα οὐκ ὀλίγας ἡδονὰς καὶ ὠφελείας⁽³⁾· ἡμεῖς ὅμως πλησιάζομεν εἰς τὰς ἡδονὰς μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἀσθενούντος, ὥστε πολλάκις νομίζομεν ἐαυτοὺς εὐαίσθητους ἐνῶ εἴμεθα τὸ ἀνάπαλιν. Ὅταν λοιπὸν ἡ καρδία δὲν ᾔται διεσθαρμένη ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ὅσα ἀποπλανῶσι τὴν φαντασίαν, μήτε ὑπὸ τινος πάθους ζέοντος, τότε ἡ ἀθωότης ἐκμύζῃ καὶ ἐφέλκει ἀπὸ ὅλα τὰ ὄντα τὴν ἐνδεχομένην ἡδονὴν καὶ ὠφέλειαν· ὅστις εἶναι κακῆ τύχη συνειθισμένος εἰς τὰς ζωηρὰς ἡδονὰς, ὁ τοιοῦτος καθίσταται εἰς τὰς μετρίας ἀνάσθητος· διότι καθὼς ἡ τῆς ὀρέσεως αἰσθησις ὑπὸ τῶν παντοδαπῶν θεαμάτων ἀμβλύνεται καὶ δὲν διηκκρῖνει τὸ ὠραϊότερον, οὕτω καὶ ἡ αἰσθησις τῆς ἠθικῆς χάριτος διαφθείρεται ὑπὸ τῶν παικίλων ἡδονῶν τε καὶ τέρψεων.

Φοβοῦ πρὸς τούτοις, φιλάττη μου, καὶ τοὺς σφοδροὺς τῆς ψυχῆς κλόνους, ἐπειδὴ ἐπιφέρουσιν ἀηδίαν καὶ ἀπαρέσκεϊαν πρὸς πᾶσαν ἡδονήν.

(1) Γέλως ἄκακρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κελόν. (Πυθαγ.)

(2) Essai sur l' Education des femmes. Ghar. 4. (Mme Rémusat.)

(3) Ἄν εὐ φρονῆς τὰ πάντα καὶ εὐδαίμων ἔσῃ (Σιμωνίδης.)

πρέπει δὲ νὰ φυλάττηται τοσοῦτ' ἄλλο, ὅσο ἦτον αἱ νῆαι ἀντέχουσι πρὸς ὅσα συνκισθάνονται. Εἰς τῶν ἀρχαίων ἔλεγε, αἱ ἐγκράτεια εἶναι μήτηρ τῆς ἡδονῆς. Τῶντι δὲ τῆς ἐγκρατείας ἥτις συντελεῖ εἰς τὴν υἰεῖαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, διαχύνεται εἰς τὴν ψυχὴν μας διὰ παντός χαρὰ εὐφρόσυνος, ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν τότε ἀνάγκην θεαμάτων θελητικῶν πρὸς ψυχαγωγίαν καὶ διάχυσιν τοῦ πνεύματος· ἀλλ' ἀπλῶς μία ἡδονικὴ ἀνάγκη ἢ φιλικὴ καὶ ἐράσιμος ὁμιλία, εἰσὶν ἱκαναὶ νὰ προξενήσωσι τὴν πλέον ἀρεστὴν θοῆδαν ἢ τῶν ποικίλων ἡδονῶν ἅπαν τὸ σύστημα (1).

Προσέτι αἱ ἀθῶαι ἡδοναὶ εἰσὶ πάντοτε πρόχειροι, εὐνοιοὶ καὶ εὐπόριστοι, αἱ δὲ λοιπαὶ θέλγουσι, καθ' ὅσον αὐταὶ παραρθεύουσιν οὐ μόνον τὴν υἰεῖαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τὴν περιουσίαν καὶ ὑπόληψιν (2).

Κανόνισον ἀκολούθως τόσον τὰς πράξεις σου, ὅσον καὶ τὰ διανοήματά σου, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι μεγίστη ἀρετὴ εἶναι ἡ αὐτάρκεια. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν ἀνάγκην τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἅτινα ἢ τύχη κατ' ἰδίαν βύλησιν διανέμει, διὰ τοῦτο πρέπει ἕκαστος νὰ κανονίζῃ τὴν περιουσίαν του, ἐφ' ὅσον μάλιστα εἶναι μετρίως καταστάσεως, μετριάζων τὰς τρυφὰς καὶ ἐπιθυμίας του καὶ συμβιβάζων τὴν ἀναλογίαν τῶν προσόδων καὶ τῶν ἐξόδων του, ὅπερ καὶ καλεῖται οἰκονομία (3), καθότι ὅταν αἱ δαπάναι ὑπερτεροῦσι τὰς προσόδους, τότε καὶ ἡ περιουσία καταρραλίσκεται καὶ ἡ οἰκία ἄρδην καταστρέφεται.

Ἡ κατάπτωσις μιᾶς οἰκίας ἐπιφέρει καὶ τῶν ἡθῶν τὴν κατάπτωσιν, ἔχομεν δὲ ἄπειρα τὰ παραδείγματα ὀφείλει ὅμως ἕκαστος νὰ προσέχη μήπως, προσπαθῶν νὰ συμβιβάσῃ τὴν οἰκονομίαν, προσολισθίση εἰς τὸ τῆς φυλαργυρίας ἐπονεῖν στον πάθος. (4) διὸ οὐ ἀφαίρεσον μόνον τῶν ἀναλωμάτων τὰ περιττά, ὥστε νὰ δύνασαι ἐπομένως νὰ ἐκπληροῖς κατ' ἀξίαν ὅσα χρέη σοὶ ὑπαγορεύουσι μετὰ λόγου οἱ θεσμοὶ τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς φιλίας καθὼς καὶ τῆς ἱερᾶς θρησκείας, ἐπειδὴ δὲν παράγει τὰ κέρδη ἢ μικροπραπῆς οἰκονομία ἀλλ' ἢ καλὴ τάξις καὶ διεθῆτης.

(Ἀκολουθεῖ.)

(1) Il est des plaisirs pour tous les âges; Il n'y a rien de petit, rien de minutieux en apparence qui ne soit lié par ses effets aux choses les plus essentielles.

(Mme Miremont)

(2) Dulce etiam fugias, quod fieri amarum potest. P.S.

(3) Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φέρεται τὸ δυστυχεῖν. (Μένανδρος)

(4) In nullam avarus bonus est, in se perisimus. P.S.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΙΚΑΡΙΑΣ.

Τετράκις ἕνεκα ἐναντιῶν ἀνέμων προσορμισθεὶς εἰς Ἰκαρίαν, ἐπεθύμησα νὰ σπουδάσω ἢ δυνατόν τὴν ἱστορίαν τῆς γειτνιαζούσης τῆ πατρίδι μου νήσου ταύτης, ἥτις ἂν καὶ προσφοροτέραν θέσιν κατέχουσα καὶ μεγαλητέρα πολλῶν ἄλλων πέριξ τῆς νήσων οὐσα, ἔμενε σχεδὸν πάντοτε ἀκατοίκητος. Προσέδραμα ὅθεν εἰς τοὺς ἱστορικοὺς καὶ γεωγράφους τοὺς περὶ Ἰκαρίας πραγματευθέντας, ἐξ ὧν καὶ ἡδυνήθην νὰ ἀρυσθῶ τὰ ἐπόμενα.

Ἡ νῆσος Ἰκαρία λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἰκαρόν τὸν Δαίδαλου (1), κείται κατὰ μήκος Ἄντ Δυτ. ἔχουσα πρὸς Βορρᾶν τὴν Χίον, πρὸς Μεσ. τὴν Πάρον καὶ Νάξον, πρὸς Ἄντ. τὴν Σάμον, καὶ πρὸς Δυσμᾶς τὴν Μύκονον. Ἀπέχει δὲ τῆς Σάμου κατὰ μὲν τὸν Γεωργιρένην (2) δώδεκα περίπου μίλια, κατὰ δὲ τὸν Ἀκροῦ 18. Περὶ τὰ 80 μίλια ἔχουσα περίμετρον (3), οὐδένα ἔχει λιμένα ἢ ὄρμον διὰ μεγάλα πλοῖα, ἀλλὰ δύο μόνον μικροὺς κόλπους τὸν τοῦ Ἀγ. Φακᾶ, ἀπὸ ἐκκλ. εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον ἀφιερωμένην, καὶ ἕτερον καλούμενον Κέραμοι. Ἐνεκα δὲ τοῦ δυσπροσίτου τῶν παραλίων τῆς, ἡ νῆσος Ἰκαρία ἐγένετο τὸ ὀρηκτῆριον τῶν πειρατῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνός μας, ὡς ὁ Βύρων ἀναφέρει εἰς τὸν πειρατὴν του. (4).

Τὸ πρὸς τὴν Σάμον βλέπων ἀκρωτήριόν τῆς, κκλούμενον Ἀρέπανον, νῦν δὲ Φανάρι, εἶχεν ἐπ'

(1) Ὁ Ὀβίδιος συμφωνεῖ περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς ἀκολουθῶν τὴν Ἑλλην. μυθολογίαν, ὅτι ἐκλήθη Ἰκαρία ἕνεκα τῆς πτώσεως τοῦ Ἰκάρου εἰς τὸ πέλαγος αὐτῆς. (Ovidius 1. 4. Ell. tr. 5. Luid finit utlas, καὶ 1. 4. Fast. Icarus Icarii.) Ἐνθ' ὁ σοφὸς Bochart δι' ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ λέξις Ἰκαρία παράγεται ἀπὸ τὴν Φοινικικὴν Ἰκάρ, ἦτοι, ἰχθυόεσσαν. Καὶ οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν ἔτι αὐτὴν Μάκριν, Δολίχειαν καὶ Ἰχθυόεσσαν.

(2) Ὁ Γεωργιρένης ἐπίσκοπος Σάμου καὶ Ἰκαρίας περὶ τὰ 1660, ἔγραψε περὶ Σάμου, Πάτμου, Ἰκαρίας, καὶ Ἄθωνος Ἑλληνιστῆ, ὅτε φυγῶν εἰς Ἀγγλίαν ἕνεκα τῶν Τουρκικῶν καταδιώξεων, ἐδέξθη τὴν ἠρηκεῖαν τῶν Διπυρρομένων. Μετὰ φραγῆς τῆς συγγραφῆς του εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἀνευρέθη ἐπιμελεῖς τοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν Σάμῳ Κ. Μιλτ. Ἀριστάρχου ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Κανταβριγίας.

(3) Ὁ Στράβων περιγράφει τὴν περίμετρον τῆς Ἰκαρίας εἰς 300 στάδια, ἦτοι 37 μίλια· ὁ δὲ Τουρνεφόρτιος εἰς 60· ὁ δὲ Πλίνιος προσδιορίζει τὰ μήκος τῆς μόνον εἰς 17 μίλια.

(4) Byron Corsaire.

αὐτοῦ φάρον διὰ τοῦς ναυτιλλομένους, ἐρείπια τοῦ ὁποῦ σῶζονται ἔτι, καὶ ὑπὸ τὰ ὅποια οἱ κάτοικοι ἐκ παραδόσεως πιστεύουσιν ὅτι ὑπάρχει μέγας θησαυρός.

Ἡ νῆσος Ἰκαρία οὐδεμίαν ποτὲ ἔσχεν ἱστορικὴν φήμην· πρῶτοι δὲ αὐτὴν συνοικίσαντες ἀναφέρονται οἱ Μηλίσιοι· κατὰ τὴν ἐποχὴν ὄμως τοῦ Στράβωνος ἦτο πάντῃ ἀκατοίκητος, ἐξαίρεσει αἰπόλων τινῶν φυλασσόντων τὰς ποίμνας τῶν Σαμίων (1). Ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ἡ νῆσος αὕτη κατωκίθη ἐκ νέου, γενομένη τὸ ὀρηκτῆριον τῶν ἐξορίστων. (2). Τὸ 1191 ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰσακ συνέστησε τὴν Ἰκαρίαν εἰς Βαρωνίαν ἀνεξάρτητον, προσφέρον αὐτὴν τῷ εὐνοουμένῳ του Ricard de Bejantino εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὴν ὑπεράσπισίν τῆς, καὶ ἀκολούθως τῇ οἰκογενεῖα του, ἥτις καὶ τὴν διετήρησε μέχρι τοῦ 15ου αἰῶνος, ἐν ᾗ ἐποχῇ, οἱ κάτοικοι ἀναγκασόμενοι νὰ ἀναγνωρίζωσι ὅτε μὲν τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἐνετῶν, ὅτε δὲ τὴν τῶν Γενουησιῶν, ἀπεφάσισαν τέλος νὰ ἐκλέξωσι κύριον δυνάμενον νὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ κατ' ἀμφοτέρων· διὸ τὸ 1481 ἐδέχθησαν τὴν κυριαρχίαν τοῦ Aubusson ὑπὸ τὸν ὅποιον ἡ νῆσος διέμεινε μέχρι τῆς κατακτῆσεως τοῦ μικροῦ τούτου βασιλείου παρὰ Σολιμάνου τοῦ κατακτητοῦ, συμβάσης τὸ 1523.

Ἡ μικρὰ νῆσος Ἰκαρία, λέγει ὁ Dapper, (3) εἶναι ἡ εὐτυχέστερα καὶ πενσετέρα τῶν τοῦ Αἰγαίου· διότι μολοντί ἡ γῆ τῆς εἶναι ἄγονος, ἐπαρκεῖ ὅμως εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων τῆς, ὅτινες εἰσὶ λίαν αὐτάρκεις καὶ λιτοὶ, τόσον ἐπὶ τῆς τροφῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας των. Ταῦτα βεβαιῶν ὁ Γεωργιρένης ἐπιπροσθέτει, ὅτι οὐδεμία καθ' ἅπασαν τὴν νῆσον εὕρηται κλίνη ἢ γῆ χρησιμεύει εἰς τοὺς κατοίκους ἀντὶ πτιλωτῶν στρωμάτων, ὁ λίθος ἀντὶ προσκεφαλαίων καὶ τὰ ἐνδύματα ἅτινα φέρουν, ἀντὶ παντός καλύμματος, διότι οὐδεὶς ἔχει ἐν περισσώτερον τῶν ὄσων φέρει, καὶ δὲν σκέπτεται περὶ ἀλλαγῆς του εἰμὴ ὅτε τοῦτο φθάσῃ εἰς τὸ ἀνοικονόμητον. Περὶ δὲ τῆς τροφῆς των ὁ τε Γεωργιρένης καὶ ὁ Dapper διηγοῦνται, ὅτι αὕτη συνίσταται ἀπὸ ἄρτον καὶ χόρτα. Καὶ τὸν μὲν ἄρτον κατασκευάζουσι τὴν αὐτὴν στιγμὴν τοῦ γεύματος διὰ χειρομύλων ἀλέθοντες κέγγρον, ἢν καὶ ζυμόνντες

εἰσφῆνουσιν ἐπὶ λίθου, ὡς πάντες τῶν μερῶν μας οἱ ὀρεσίβοιοι βοσκοί. Ἐτοιμάζεται δὲ καὶ παρατίθεται εἰς τὴν λιτὴν τράπεζάν των ὄσος ἄρτος· ἀναλογεῖ δι' ἅπασαν τὴν οἰκογένειαν, διανεμόμενος ἀκολούθως εἰς ἕσας μερίδας ἀνάλογως τῶν μελῶν, ἐκτὸς ἐάν ὑπάρχῃ γυνὴ ἑγγυος ἥτις τότε λαμβάνει διπλὴν μερίδα. Ἐάν δὲ τύχη καὶ ξένος, τότε ἕκαστος προσφέρει ἐν τεμάχιον ἐκ τῆς μερίδος τοῦ, ἕως οὗ συμπληρωθῇ ἀνάλογως καὶ διὰ τὸν ξένον μερίς. Ὁ οἶνος των εἶναι ὀλίγος καὶ αὐτὸς οὐχὶ ἄκρατος. Μεταξὺ τῶν κατοίκων οὐδεμία ὑπάρχει συγκοινωνία, καὶ τότε βλέπει ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὅτε ἰσρὰ τελετῆ ἢ πανηγυρις τοὺς συνενώνει· ἂν δὲ ὑπόθεσις τις ὑποχρεώσῃ τινα ἐξ αὐτῶν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πλησίον του, δὲν ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ καλεῖ αὐτὸν μακρόθεν καὶ οὕτω συνδιαλέγονται. Τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ μακρόθεν διαλέγεσθαι μεταχειρίζονται μετ' ἐπιτυχίας, διὸ μετ' ἐκπλήξεως βλέπει τις αὐτοὺς νὰ συνομιλῶσιν εὐκρινέστατα εἰς ἀπόστασιν μιλίου. Ἐπισκέψεις, γεύματα καὶ συναναστροφαί, εἰσὶ πράγματα πάντῃ ἀγνωστα διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Ἰκαρίας.

Μόνη ἡ νῆσος αὕτη μεταξὺ τῶν τοῦ ἀρχιπελάγους δὲν ἔχει ἐπιμιξίαν μετὰ τὰς λοιπὰς νήσους, διότι οἱ Ἰκάριοι ἔχουν τὴν φαντασιοπληξίαν, ὅτι κατάγονται ἀπὸ τοὺς Πορφυρογενήτους τῆς Κωνσταντινουπόλεως αὐτοκράτορας. Μόλον τοῦτο ἕνεκα τῆς ἀγριότητος ταύτης καὶ πενίας των, εἰσὶν οἱ μᾶλλον ἀνενόητοι καθ' ἅπαν τὸ Τουρκικὸν Κράτος· διότι καὶ φύλακας μόνον ἂν ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσιζε νὰ πέμψῃ, τὰ εἰσοδήματα τῆς νήσου ὅλης δὲν θὰ ἐξήρκουν πρὸς διατροφὴν των. Ἀναφέρει δὲ ὁ Γεωργιρένης, ὅτι φινευθέντος ποτὲ παρὰ τῶν ἐγγυρίων Καδῆ τινος ὃν ἡ Κυβέρνησις ἐπέμψε ἐκεῖ νὰ ἐδρεύῃ, ἐστάλη ἀνακριτὴς ἵνα συλλάβῃ καὶ τιμωρήσῃ τοὺς πρωτογούς· ὅτε δὲ οὗτος προσεκάλεσε τινὰς τῶν κατοίκων πρὸς ἐξέτασιν, προσέδραμον ἅπαντες ὁμοφρονούντες ὅτι ἐκ συμφώνου τὸν ἐφόνευσαν· ὥστε ὁ ἀνακριτὴς βλέπων τὴν πενιχρότητα των καὶ νομιζὼν ἄνομον νὰ τιμωρήσῃ ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐνῶ ἅπαντες ἐκαλοῦντο φονεῖς, ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ ἕκτοτε οὐδεὶς Ὀθωμανὸς τοὺς ἠνόητους· πρότινων ὅμως ἐτῶν ἐγκαθιδρύθησαν εἰς Ἰκαρίαν καὶ Τελώνης καὶ τινες ἄλλαι ἀρχαί.

Περὶ δὲ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς νήσου, μολοντί στατιστικὴ δὲν ὑπάρχει, δυνάμεθα ἐκ πληροφοριῶν νὰ εἴπωμεν αὐτὸν ἐλάχιστον. Ὁ Dapper γράφων τὸν 17ον αἰῶνα ἀναφέρει τοσαῦτα χω-

(1) Στράβων X. II. 394.

(2) Coromeli. I. Sola di Rodi σελ. 357.

(3) Ἰατρὸς τὸ ἐπάγγελμα ἔγραψε περὶ Ἀσίας καὶ περιηγήσεις τινὰς εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους.

ρίκ, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ μεγαλήτερον τοῦ ὑπάρχοντος νῦν ἀριθμόν' μὲ τούτον δὲ συμφωνεῖ καὶ ὁ Γεωργιμένης ἀναφέρων χωρὶς ἔχοντα πλέον τῶν 100 οἰκιῶν. Ἀπ' ἐναντίας ὁ Τουρνεφόρτιος λέγει τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων μὴ υπερβαίνοντα τοὺς χιλίους· ἀναφέρει δὲ δύο μὲν χωρὶς ἔχοντα ἀνά 100 οἰκίας, τὴν Μουζάραν καὶ Παράμερη, τὰ δὲ ἄλλα μικρότατα· οἶα, ἡ Ἀρετοῦσα ἔχουσα μόνον πέντε, Πλουμάρα τρεῖς, Νέα δύο, Πέροδικα τέσσαρας, Ὁζω πέντε, καὶ Λαγιαδία ἑπτὰ. Ὡστε φαίνεται οἱ κάτοικοι καλοῦσι χωρίον πᾶν μέρος ἔνθα ὑπάρχουν πλέον τῶν δύο οἰκιῶν ἢ μᾶλλον καλυθῶν.

Τὸ ἐμπόριον τῶν κατοίκων συνίσταται εἰς ἐξαγωγὴν ξυλικῆς καὶ ἀνθράκων ἅτινα φέρουν εἰς Χίον, Ν. Ἐφρσον καὶ Σάμον. Τὸ δὲ ναυτικόν τῆς, ἂν καὶ πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως κημοῖρει καλῶν τινων πλοίων, σήμερον συγχροτεῖται ἀπὸ πλοιαρία μικρᾶς χωρητικότητος. Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰκαρίας ἀναφέρει ὁ Γεωργιμένης ὅτι ὑπάρχουν τὰ ὠραιότερα ὄστρακα τῆς Μεσογείου. Ἡ ἀμάθεια τῶν κατοίκων εἶναι ἴση τῆς πενίας των, καὶ τοῦτο εὐχαριστεῖ αὐτοὺς, ἄλλως τε εἰσὶν ὑγιέστατοι ἔνεκα τῆς εὐχρασίας τοῦ ἀέρος καὶ τῆς σκληραγωγίας των, καὶ δὲν εἶναι σπάνιον νὰ εὔρη τις ἐργαζομένους πολλοὺς τῶν κατοίκων ὑπερβάντας τὸ ἑκατοστὸν τῆς ηλικίας των ἔτος. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ πορισθῶμεν ὅτι ἐκεῖνοι ἐγγίζουσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς, ὅσον αἱ ἐπιθυμίαι περιορίζονται εἰς στενωτάκτον κύκλον.

A. I. Σ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ.

L'homme heureux change peu de place
et il en tient peu.

Fontenelle.

Τρεῖς ψυχαὶ ὁμοίαι ἀλλήλων κατήρχοντο εἰς τὸ γήϊνον σκῆνωμά των, μολοντί δὲ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς αὐτῆς τοῦ οὐρανοῦ πύλης ἵνα ἐκεῖ ἐπανακάμψωσιν, ἀλλοίαν ἐκάστη ἠκολούθει ὁδόν.

Παρὰ τὴν κοιτίδα ἐνὸς νεογεννήτου βρέφους νεαρά τις μήτηρ καθημένη, ἀπλήστως ἐθεᾶτο τὸ τέκνον τῆς. — Ὑψίς, ἐφάνετο λέγον τὸ ζῶνρον βλέμμα τῆς, εἶθε ὑπὸ τὴν κραταιὴν αἰγίδα Σου

αὐξανόμενος ὁ υἱός μου, καταστῆ εὐτυχῆς, γενόμενος πλούσιος καὶ ἀπολαύων ἀπειρῶν τιμῶν καὶ δόξης.

Ἄλλη δὲ τις ὠχρὰ καὶ ἀσθενοῦσα μήτηρ ἐναγκαλιζομένη τὸ βρέφος τῆς ὁμοίως ἀπνηθύνετο πρὸς τὸν Θεόν, λέγουσα.

— Δὲν δύναμαι, εἰμὴ νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ Σὺ ὁ καθιστῶν τὸ ἀσθενὲς δενδρύλλιον ἰσχυρὰν δρῦν, κατὰστησον τὸν υἱόν μου ἐνδοξότερον τῶν περικυκλούντων αὐτόν.

Ἐπὲρ τοῦ τρίτου βρέφους οὐδεὶς ἐδεήθη, καθότι ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον ἀπώλεσε τὴν μητέρα του. Ὁ Θεὸς ὁ εἰσακούων τὰς δεήσεις, ὅσον καὶ ἂν αὐταὶ ὦσι ταπειναί, εἰσήκουσε τὰς δεήσεις τῶν δύο μητέρων, καὶ τὸ μὲν ἐν τῶν δύο τέκνων ἔζη καὶ ἀνεπτύσσετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δόξης, εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἔδωκε τὴν ζωικότητα μεγάλου πνεύματος. Ἄλλ' ἂν ἀκούη τὰς δεήσεις τῆς μητρὸς, χάριν τῆς στοργῆς τῆς, καὶ τοῦ νηπίου, χάριν τῆς ἀθωότητός του, ἀκούει προσέτι καὶ τὰς τῶν ὀρφανῶν τῶν ἀνευ ὑποστηρίξεως ἢ ὁδηγοῦ μενόντων εἰς τὸν λαβύρινθον τοῦ κόσμου τούτου. Διὸ ἔλαβε συμπάθειαν διὰ τὴν τρίτην ταύτην ψυχὴν καὶ ἐξελέξατο αὐτῇ ἐν στάδιον.

Εἰσῆλθον ὅθεν τὰ τρία αὐτὰ βρέφη εἰς τὸν κόσμον διὰ διαφόρων καὶ λίαν μεμακρυσμένων ὁδῶν.

Τούτων τὸ μὲν πρῶτον ἔζη οὐδαμῶς αἰσθανθὲν τὸ ψῦχος ἢ τὴν θερμότητα, τὴν πείναν ἢ τὸν κόπον· ἀνευ τέλους οὐδεμιᾶς λύπης ἢ ὀδύνης ἐκ τῶν ταραττοῦσῶν συνήθως τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ὑπαρξίς του ὁμοιάζε μὲ τὴν τῶν κεκλεισμένων ἐν τοῖς ἀνθοκομείοις ἀνθῶν, διότι ἡ καρδία του ἦτον ἀνίσχυρος παντὸς αἰσθήματος.

— Δὲν εἶσαι εὐτυχῆς υἱέ μου, τὸν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του, ἀπολαμβάνων πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖς; Οὗτος δὲ ῥίπτων βλέμμα περιφρονήσεως εἰς τὸν περικυκλούντα αὐτὸν τύφον, καὶ ἀναμετρῶν τὸ κακὸν τῆς ψυχῆς του ἀπήντα.

— Πόσον μητὲρ μου βαρύνομαι τὴν ζωὴν!

Τὸ δὲ δεύτερον ἔζη, ὅτε μὲν βεβουθισμένον εἰς θλιβεράν μελαγχολίαν ὅτε δὲ μειδιῶν ὡς ἡ πρωϊνὴ τοῦ ἡλίου ἀκτίς, σήμερον ψάλλον ἐπὶ τῆς κιθάρας του τῆς νεότητος τὰ κάλλη καὶ τὸν ἔρωτα, αὔριον δὲ κλαῖον μετ' ἀπελπισίας τὴν ζωὴν καὶ τὰ φαντασιώδη δεινά του.

— Οἱμοὶ! ἐσκέπετο ἡ μήτηρ του, τί ἐζήτησα!...

Τὸ τρίτον δὲν ἐγνώρισεν οὔτε τῆς ἀπολαύσεως

τὴν ἀηδίαν, οὔτε τοῦ πνεύματος τὰς ἠδονικότητας· ὑπέφερον ἐν ὑπομονῇ καὶ καρτερίᾳ τὴν πείναν, τὴν δίψαν, τὸ ψῦχος καὶ τὸν κόπον, διότι ἔφερον ἐν ἑαυτῷ ἐν θεῶν δῶρον, τὴν ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν.

Ὅτι ἐν τούτοις ὁ κόσμος χωρίζει, συνενώνει ὁ οὐρανός. Αἱ δύο μητέρες συνητηθήσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ αὐτὸς Ἄγγελος τῆς ἀγάπης τὰς ἐκάλυψε ὑπὸ τὰς πτέρυγας του, ἐκείθεν δὲ ἀμφοτέρω ἐσκόπων καὶ κατεμέτρουν μὲ βλέμμα ἀνήτηχον τὰς θελήσεις καὶ ἐπιθυμίας τῶν ἐπὶ γῆς φιλάτων των.

Ἡ πρώτη τούτων ἐνεπλήσθη φόβου, βλέπουσα τὴν ἀκηδίαν ἧτις κατηνάλισκε τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ διενοεῖτο σκεπτομένη τί ὁ υἱός τῆς ἠδύνατο νὰ ἦναι καὶ τί ἦτο.

Ἡ δευτέρα πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ εὐτυχία ἦτο μακρὰν τοῦ υἱοῦ τῆς, ἀλλ' ἔφριξε προβλέπουσα τὰ ἀποτελέσματα ἅτινα ἐμελλε νὰ παράξη τὸ σκεπτικὸν πνεῦμα του καὶ ἡ συνεχὴς πάλῃ τῆς ψυχῆς του.

Ἀμφοτέρω αἱ μητέρες ἐκ συμφώνου ἀνέκραξαν.

— Τί ἐπράξαμεν!

Ὁ Ἄγγελος τὰς ἤκουσε καὶ ἀπήντησε:

— Πόσον ὑπῆρξατε μάταιαι νομίσασαι ὅτι ἡ εὐτυχία ἀπαντᾶται εἰς τὰ πλούτη, ἢ ἡσυχία εἰς τὴν ἀκηδίαν.

— Τότε, ἠρώτησαν αἱ μητέρες, ποῦ εἶναι ἡ εὐτυχία;

Ὁ Ἄγγελος ταῖς ἔδειξεν ἀνθρωπὸν τινα κύπτοντα πρὸς τὴν γῆν ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ ὀπίου ἔρρεον θρόμβοι ἰδρώτος, ἀλλ' ὅστις ἔψαλλεν ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ Θεὸς ἐμελλε νὰ εὐλογῆσῃ τοὺς κόπους του, καὶ ὅτι οἱ σπῆροι οὗς ἐνεπιστευετο εἰς τὴν γῆν ἐμελλον νὰ θρέψωσι τὴν οἰκογένειάν του.

Ἐπομένως ἀποκάλυπτων τὴν καρδίαν τοῦ θνητοῦ τούτου, ἦν ἀστὴρ φωταυγῆς ἐκάλυπτε, ἐφάνησαν ἐγκεκαραχμένα αἱ δύο αὐταὶ λέξεις: ΕΡΓΑΣΙΑ, ΠΙΣΤΙΣ.

Ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦτο τὸ ὄρφανόν ἐκεῖνο βρέφος, ἡ ἐγκαταλειμμένη ἐκεῖνη ὑπαρξίς ἦν ἡ θεία Πρόνοια ἐπροίκισε μὲ ἐν τῆς μόνου μειδίαιμα.

A. I. Σ. (Σάμιος).

ΑΙ ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΙ.

ΠΡΟΔΙΔΑΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΞΕΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΡΑΦΟΝΤΟΣ.

— Αἱ τρομεραὶ εὐδαιμονίαι! τί ἐνοοεῖτε, κύριε;
— Ἐνωῶ ὅτι ὑπάρχουσιν εὐδαιμονίαι τρομεραί.

— Ἀλλὰ εἶθε παράδοξος.

— Εἶθε. Ζῶμεν εἰς αἰῶνα καθ' ὃν ἡ παραδοξολογία εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, μάρτυς ὁ φίλος μου Θ, ὅστις διὰ τῶν παραδοξολογῶν του κατέστη δημοτικώτατος. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν παραδοξολογῶ καὶ ἂν μοι χαρίσῃτε ὀλίγων στιγμῶν ἀκρόασιν, θέλω σᾶς ἀποδείξει ἡλίου φαινότορον ὅτι ὑπάρχουσιν εὐδαιμονίαι τρομερώταται.

— Σᾶς ἀκούω.

— Ἐν πρώτοις σᾶς ἀναφέρω τὴν κορυφαίαν τῶν καθ' ἡμᾶς εὐδαιμονιῶν. Ἡ εὐδαιμονία αὕτη ἦτις κατ' ἐμὲ εἶναι τρομερώτατη καλεῖται

ΝΕΟΤΗΣ.

Αὐτὴν ἐξύμνησαν οἱ ποιηταὶ ἀπάντων τῶν ἐθνῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, αὐτὴν θέλουσι παρῶδει πάντες ἐνόσφ ὑπάρχουσιν ὁμοιοκαταληξίαι διὰ τὴν ποίησιν καὶ ποίησις διὰ τὰς ὁμοιοκαταληξίας. Ἡ μέθη τῆς νεότητος. Αἱ ὠραῖαι ἀλλὰ βραχεῖαι ἡμέραι κτλ.

Καὶ ὁμως!...

Ἀκούσατε:

— Ποῖος εἶναι αὐτὸ; ὁ νέος; — Αὐτός; ἄ! δὲν εἶναι τίποτε. Κράμα οἰήσεως καὶ ἐπιπολαιότητος ὡς πάντες οἱ νέοι.

— Φίλε κύριε Α, εἶσθε νέος, ὡς ἐκ τούτου δὲν μεταχειρίζομαι φιλοφρονήσεις μὲ ὑμᾶς. Κάμετέ με τὴν χάριν νὰ μοι ἀγοράσῃτε ἐν ζευγὸς χειροκτίων ἀπὸ τῆς κυρίας Λιζιέ, διότι ἐγὼ σπανίως ἐξέρχομαι τοῦ οἴκου μου.

— Φιλτατέ μου Α, προμηνύεται βροχὴ, κάμετέ με τὴν χάριν νὰ φροντίσῃτε περὶ μιᾶς ἀμάξης ὅπως ἐπιστρέψωσιν αἱ κυραὶ εἰς τὴν οἰκίαν· θὰ κουρασθῆτε ὀλίγον, ἀλλὰ μόνον ἕως ὅτου εὔρητε τὴν ἄμαξαν, διότι ἐπιστρέφετε ἐν αὐτῇ. Ἐπειτα εἶσθε νέος καὶ οἱ νέοι δὲν κουράζονται, μάλιστα ὅταν πρόκειται νὰ ὑποχρεώσωσι κυρίας.

— Κάμετε τρομερὸν ψῦχος! Ἡ μικρὰ μας Ἑλληνική θὰ κρουσῇ ἕως οὗ φθάσωμεν εἰς τὴν

— Τρομερά εὐδαιμονία τὰ ὑψηλότερα πλεονεκτήματα, τρομερά εὐδαιμονία ἡ νεότης, τρομερά εὐδαιμονία τὸ κάλλος, τρομερά εὐδαιμονία ἡ ..

— Πῶς μὲ διακόπτεις, φίλτατε ἀναγνώστη;

— Διότι, κύριε κατὰ τὴν ιδέαν σας ἠθέλητε μὲ θεωρήσει εὐδαιμόνα ἐάν ἦμην ὀγδοηκοντούτης, ἀμαθής, φθισικός, δυσειδής, εὐήθης, πάμπτωχος καὶ περικεκοσμημένος ὑφ' ὄλων τῶν ἐλαττωμάτων! "Α! κύριε, στοιχηματίζω ὅτι θέλετε νὰ γελάσητε.

— Εὐχαρίστως, ἐάν καὶ σὺ φίλτατε ἀναγνώστη γελάσης μετ' ἐμοῦ. I. X. K.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟ-ΠΡΩΣΣΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Συνοπτικῶς συνομολογηθεῖσας παραδόσεις τοῦ Στρασβούργου ὥρισθη νὰ καταληφθῶσι τῇ 8 πρωϊνῇ ὥρᾳ τῆς 28 Σεπτ. ῥητὰί τινε; θύρι ὑπὸ ῥητῶν συνταγμάτων τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. Εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου προσετάχθη νὰ παραστῇ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐνώπιον τοῦ νέου διοικητοῦ τοῦ Στρασβούργου πρώσου στρατηγοῦ Μερτένς. Ἡ διαταγὴ δὲν ἦτο σαφής. Ἡ ἐντὸς γαλλικὴ φρουρὰ δὲν ἦτο ἔτοιμος· οἱ ἔξωθεν Γερμανοὶ μάτην περιμένον νὰ καταβιβασθῶσιν αἱ γέφυραι. Ὁ ἀξιωματικὸς, περὶ πολλοῦ ποιούμενος νὰ ἐκτελέσῃ ἀκριβῶς τὰ προστεταγμένα, παραλαμβάνει τέσσαρας πεζοὺς καὶ μετ' αὐτῶν ἀναρριχώμενος ἀναβαίνει ἐπὶ τὴν πύλιν καὶ θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἀλλ' ἐμποδίζεται ὑπὸ 17,000 Γάλλων. Εἰς τούτων τὸν ὑβρίζει, τὸν καταρᾶται καὶ ἀπειλεῖ νὰ τον δολοφονήσῃ· ἀλλ' οὗτος ἀποκρίνεται «γενναῖος στρατιώτης, ἀνδρείως ἀγωνισάμενος, δὲν δολοφονεῖ γενναῖον ἐχθρόν». Ὁ Γάλλος πάλιν καταρᾶται καὶ θραύει τὸ τουφέκιν του, τὸ δὲ παράδειγμά του μιμῶνται πᾶμπολλοί. Ὁ ἀξιωματικὸς πορεύεται μετὰ τῶν τεσσάρων ὀπαδῶν του ἀνά μέσον τῶν θραυσθέντων τουφεκίων, φθάνει εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καταλαμβάνει τὴν πύλιν, ἐρωτᾷ περὶ τοῦ φρουράρχου καὶ ἀγεται ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ Οὐρίχ. Οὗτος συνεχάρη αὐτῷ ὅτι ἐφθασεν ἀβλαβής. «Κατὰ τὴν λυπηροτάτην τῶν ἡμερῶν

τῆς ζωῆς μου (εἶπε) χαίρῳ βλέπων τοιοῦτον ἡρωϊκὸν παράδειγμα ἐνὸς τῶν ἐχθρῶν μου· τοιοῦτους ἔχοντες ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας κατορθοῖτε ἀδύνατα. Ἐνόμισα ὅτι ἡ Γαλλία εἶχε τὸ κάλλιστον πυροβολικόν· τὸ ὑμέτερον εἶναι ἀσυγκρίτως ὑπέρτερον· στρέψατε κύκλω τὸ βλέμμα καὶ ἴδετε ἡλικίην προεξένητε φθοράν.»

Μάχη μεταξὺ γαλλικοῦ καὶ πρωσσικοῦ ἀεροδρομοῦ.

(Παρίσι, 1 ὀκτωβρίου). Χθὲς ὁ Ναδάρ ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους. Ὁ τολμηρὸς ἀεροδρόμος ἀποπτάς ἐκ Τουρ τῇ 6 τῆς πρωΐας διέκρινε τοὺς Παρίσιους περὶ τὴν 11 ὥραν ἀπὸ ὕψους 3000 περίπου μέτρων, ἀνωθεν τοῦ φρουρίου Σαρεντόν. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ «Ἀτρόμητος» (οὕτω καλεῖται τὸ ἀεροσκάφιον τοῦ Ναδάρ) παρετήρησε πορρωτάτω τοῦ ὀρίζοντος ἕτερον ἀεροσκάφιον. Ὁ Ναδάρ ἀνεπέτασε μικρὰν σημαίαν μετὰ τῶν ἐθνικῶν χρωμάτων τῆς Γαλλίας· ὀλίγον δ' ὕστερον σημαία ἐθνικὴ ἐκύμαιεν ἐπὶ τοῦ ἐτέρου. Ζητωκραυγούντες οἱ ἄνθρωποι νομίζουσιν ὅτι εἶναι ὁ Δουρούφ. Οἱ ἀπὸ τοῦ φρουρίου Σαρεντόν ἐχαιρέτιζον τὴν ἐμφάνισιν τῶν βαθμηδὸν προσεγγιζόντων ἀλλήλοις δύο ἀεροδρομῶν. Αἴφνης ἠκούσθη κρότος σφοδρότατος· πολλοὶ ὑπολαβόντες αὐτὸν ὡς σύμβολον νίκης γίνονται ἐξᾶλλοι ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἐνόησαν ὅμως τὴν ἀπάτην ἅμα ἰδόντες τὸν Ναδάρ ριπτόμενον εἰς τὸ δίκτυον τοῦ ἀεροσκαφίου του καὶ λαμβανόμενον ἀπὸ τῶν πλευρῶν. Τὸ ἄλλο ἀεροσκάφιον ἐν τούτοις τὸν κατεδίωκεν. Ὁ «Ἀτρόμητος» κατεβιβάζετο ταχέως· οἱ θεαταὶ κατεπλάγησαν ἰδόντες ὅτι ἐκ τοῦ ἄλλου σκάφους ἀφῆθη ἡ γαλλικὴ σημαία καὶ ἀνεπετάσθη ἡ μελανόλευκος. «Προδοσία! προδοσία! εἶναι πρωσσικόν! ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Ἀτρομήτου!». Ἐφοβήθησαν μήπως κατεστράφη παντελῶς ὁ Ναδάρ ἐπειδὴ κατέβαιεν ἐν τηλικαύτῃ βίχῃ ὡς τε ἐπλησίασεν εἰς τὴν γῆν. Οὗτος ὅμως ἐκρίψας τὸ ἔρμα του ἀνέβη πάλιν, καὶ κρατηθεὶς ἀπὸ τοῦ δικτύου κατώρθωσε νὰ φράξῃ τὴν ὀπὴν ἣν εἶχεν ἀνοίξῃ ἢ ἐχθρική σφιγῆρα. Ὁ τέως ἀμυνόμενος «Ἀτρόμητος» ἤρξατο νὰ ἐπιτίθεται πυροβολῶν εὐστόχως κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ σκάφους, τὸ εἶδε περιελισσόμενον εἰς ἐαυτὸ καὶ μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος νὰ κατακρημνίζεται χαμαί. Οἱ Πρωσσοὶ ἐχαιρέτισαν τὸν ἥρωά των κακίως ἔχοντα. Ἐν

τούτοις ὁ Ναδάρ σῶος καὶ ἀβλαβῆς κατέβαιεν εἰς Σαρεντόν, ὅπου διατρίβει ἕως τῆς ὥρας ταύτης.

Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου» διηγεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις τὰ ἐξῆς. «Ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, βαρέως τραυματισθεὶς ἐν Σεδάν, ἔλεγέ μοι ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ στρατηγὸς Τροσσὺ πολλάκις ἐσκέφθησαν ὅτι ὁ γαλλικὸς στρατὸς θὰ ἠττάτο ἀντεπεξερχόμενος ἐναντίον δυνάμεως οἷα ἡ Πρωσσία. Ὡκτερε πρὸ πάντων τὸν ῥάθυμον καὶ ἀνειμένον βίον τῶν γάλλων ἀξιωματικῶν, οἵτινες, ἀφ' οὗτου ἐξήρχοντο τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, κατέτριβον ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς διασκεδάσεις καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐπεδίδοντο μελέτην. Τὸ γαλλικὸν ἐπιτελεῖον εἶναι ἄμοιρον τοπογραφικῶν καὶ γεωγραφικῶν γνώσεων. Ὁ Γερμανὸς ἐπίσταται τὴν γεωγραφίαν τῆς Γαλλίας πληρῆστερον καὶ ἀκριβέστερον παντὸς γάλλου ἀξιωματικοῦ. Πρῶσσοι στρατηγὸς παρεκάλεισε πρὸ τῆς ἐν Σεδάν μάχης γάλλον ἀγρολόγητον νὰ ὑποδείξῃ αὐτῷ τὴν εἰς Βουιλῶν ἀγούσαν βραχυτάτην ὁδόν. Ὁ γάλλος ἔδειξε τινὰ ὁδόν. «Ἡ ὁδὸς αὕτη (ἀπήντησεν ὁ πρῶσσοι στρατηγός) δὲν εἶναι ἡ βραχυτάτη· ὑπάρχει ἐγγύς ἕτερα ἀτραπός, δι' ἧς δυνάμεθα νὰ ἐξοικονομήσωμεν ἐνὸς χιλιομέτρου πορείαν». — «Ἡλθετε ἄλλοτε ἐνταῦθα»; ἠρώτησεν ὁ Γάλλος μετ' ἐκπλήξεως τὸν στρατηγόν. — «Ὁχι, δὲν ἤλθον» γινώσκω ὅμως τὴν ἀτραπὸν ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου ὃν ἔχω ἐντὸς τοῦ θύλακός μου». — Ὁ ἐγγχώριος Γάλλος ἔμεινεν ἐμβρόντητος. Ἄλλοτε πάλιν φοβηθεὶς γάλλος χωρικός μήπως οἱ Πρωσσοὶ βλάβῃσι τὸν ἀγρόν του, εἶπεν εἰς τὸν προεξάρχοντα τούτων λοχαγόν ὅτι πρέπει ν' ἀποσυρθῇ διότι τὸ ἀπόσπασμα εὐρίσκεται ἐπὶ οὐδετέρως γῆς. «Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός· εὐρισκόμεθα ἀκόμη ἐπὶ γαλλικοῦ ἐδάφους· τὰ σύνορα τοῦ Βελγίου κείνται εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας»

(Ἐκ τῆς Κλειοῦς.)

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΕΡΑΣΤΟΥ.

«Πρῶτον παράπονον καὶ δάκρυ πρῶτον εἶνε τὸ ἄσμά μου, κήρη, αὐτό. Εἴν' ἄσμα κύνειον, τάφος ἐρώτων, ψυχῆς πτερυγισμὰ ἐν τῷ κρυπτῷ.»

Ναί· σὲ ἠγάπησα, δὲν τὸ ἀνοῦμαι· ἀλλ' ἄραγ' ἔπταισα; λέγε, σκληρά· λέγε· παντάπασι δὲν ἐθυμοῦμαι ἢ ἡλικία μου ἦτο μικρά.

Ἥμην ἐν ἄφροντι, μικρὸν παιδίον, ἦτον ὁ ἔρως μου μόνη φροντίς· ἐν τῇ καρδίᾳ μου αὐτὸν ἐγκλείων, ὅπως τὴν φλόγα του ὁ ποιητής.

Εἶνε ἀλήθεια· λέξεις δὲν εἶχον τὸ εὐχέον πάθος μου νὰ σοὶ εἰπῶ· ἀλλὰ τῶν στόνων μου τῶν ἐνδομύχων τὸ πλῆθος ἔλεγε. «Σὲ ἄγαπῶ.»

Ἄπας ἐπὶ ἄφροντι «Ἐρῶ» θαυρῶν, πλὴν δὲν μ' ἐπίστασε κανεὶς, κανεὶς· ἔλοι ἐρώνησεν «Ἐἶσαι παιδίον, καὶ δὲν αἰσθάνεσαι, καὶ δὲν πονεῖς.»

— Ὁ ἔρως· ἀράγε δὲν εἶνε ἔρως ἐὰν τὰς βίβας του εἰς νεκρὴν καρδίαν ἠπλώσεν, ἂν παρακίρως θνητοῦ ἀφῆρασε πᾶσαν χαρᾶν;

Τίς περιφρόνησιν τάχα δεικνύει ἔτι ἐνίκησε νίκην μικρὰν, ἔτι ἐλάνθανε καὶ ἀνεφῆ εἰς στήθος εὐθραυστον χωρὶς φρουρᾶν;

Ἄσχι! τέρπεται καὶ εἰς παιδίον τὴν ἀπροσπάτευσον ψυχὴν ἐρμῶν· εἰς φλοίσβον λούεται τοῦ βυακίου, ὡς κ' εἰς τὰ κύματα τῶν ποταμῶν. —

Πλὴν τοὺς ἐπίστευτα κ' εἶπον ἄς πύσω
δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἀγαπῶ,
δὲν ἔχω δάκρυα διὰ νὰ κλαύσω,
μικρὸν με λέγουσιν ἄς σιωπῶ.,,

Καὶ τοὺς ἐπίστευτα καὶ σὺ ἄκομα
περιεφρόνητος τόσους παλμοὺς
καὶ τὸ ὄρατιόν σου ἤκουσα στόμα
νὰ λέγῃ "Ἄφητε τοὺς βεμβατικούς.,,

Καὶ θάψας ἔκτοτε τὸν ἔρωτά μου,
τὸ δηλητήριον κρύπτω ἐντός·
οὔτε ἐδάκρυσαν τὰ ὄμματά μου,
διότι ἔλεγον "Εἶμαι θνητός.,,

—Εἰς τὴν καρδίαν μας, ὡς πτόμα κρῦον,
ὁ ἔρωσ ἄκλυτος ἐν ταφῇ,
ἂν ἡ καρδία μας νεκροταρεῖον
γίνῃ τοῦ ἔρωτος, ὦ ἀδελφῆ,

Σκιὰν ἐπάνω του ἐν δένδρον ῥίπτει,
δένδρον παχύφυλλον, ναρκωτικόν,
καὶ ἀσφαρινόμενον νεκροῦται, πίπτει
πᾶν ἄλλο αἰσθημα ἀγγελικόν. —

Πρῶτον παράγονον καὶ δάκρυ πρῶτον
εἶνε τὸ ἔσμαί μου, κόρη, αὐτό·
εἶν' ἔσμα κύνειον, τάφος ἐρώτων,
ψυχῆς πτερύγισμα ἐν τῷ κρυπτόῳ.

"Ἄν εἰς τὸν Βόσπορον, ὅπου τὸ κῦμα
τὴν μύρα πνέουσαν φιλεῖ ἀκτῆν,
ἴδης ἐν ἄσημον, ἔρημον μνήμα,
ἐλθὲ καὶ ἔνωσον τὴν ποθητὴν
φωνὴν σου, φίλη μου, μετὰ τοῦ ῥόθου
κ' εἰπέ: "Ἀπέθινε νέος πολὺ!
εἶνε ἐκπλήρωσις ἐνός μου πόθου"
ὅθ' ἔλθῃς βέβαια· — εἶσαι καλή. —

"Ἐν ἄλλο σάβανον θά με καλύψῃ,
δεύτερος θάνατος θά με εὐρῆ·
ἡ λήθη, φίλη μου, καλῶς θά κρύψῃ
τὸ κρῦον μάρμαρον ποῦ με φρουρεῖ.

"Ἄλλ' ἂν εἰς ἄνθρωπος δὲν μ' ἐνθυμῆται,
ῥόδον τὴν πλάκα μου θά ἀγαπῆ
ὅθ' μ' ἦνε σύντροφος καὶ θά δονῆται
βορρᾶς μκινόμενος ἂν τὸ κτυπῆ.

Ζῶντα μ' ἠγάπησεν αὐτὸ ἐπίσης·
τὰς ῥίζας ἤπλωσε μετὰ ἄσποργῆς
ἐν τῇ καρδίᾳ μου... μὴ τὸ πατήριον
εἶνε ὁ ἔρωσ μου ὁ ἐπὶ γῆς.

Μαζὺ μου ἔρχεται καὶ εἰς τὸ μνήμα,
μαζὺ μου ἔρχεται εἰς οὐρανόν!
ὅθ' πίπτῃ ἄναυδον κατ' ἔτος θύμα,
εἰκὼν τῶν τόσων μου, φίλη, δεινῶν.

"Γοστατον δάκρυον, ἀλλὰ καὶ πρῶτον
εἶνε τὸ ἔσμαί μου, κόρη, αὐτό.
εἶν' ἔσμα κύνειον, τάφος ἐρώτων.
Ἴδου τὸ ἔψαλα... καὶ τελευτῶ.,

KAM.

Ἐπισημον τὰς εὐεργεσίας δὲν εἶναι ἀνὴρ
εὐγενῶν φρονημάτων.

Ἐν τῷ μηδὲν αἰσθάνεσθαι ἡδιστος ὁ βίος, ἕως
οὐ μᾶθῃ τις τὸ χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι.

"Ὅταν τις βλέπῃ τὰ ἴδια αὐτοῦ πάθη, ἅτινα
αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν ἄνευ τῆς συνεργείας ἄλλου ἔπρα-
ξε, μεγάλως λυπεῖται.

ΕΥΡΠΙΔΗΣ

Οἱ ἀναίσθητοι οὐδέποτε πιστεύουσιν εἰς τὴν
εὐαισθησίαν τῶν ἄλλων, καὶ ἐάν τις δεικνύῃ
πρὸς αὐτοὺς οἴκτον, ἔχουσι τὴν πεποίθησιν ὅτι
ἐνδομύχως χαίρει διὰ τὴν δυστυχίαν των.

Ἐπάρχει μέσον ταχύτερον τοῦ χρόνου πρὸς
θεραπείαν τοῦ ἔρωτος ἕτερος ἔρωσ.

Τὰ δάκρυα τῆς γυναικὸς γνωρίζουσι καλλι-
τερα τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας μας.

P. DE KOCK.

Εὐτυχεῖς οἱ ἐν τῇ κοιτίδι ἀποθνήσκοντες!
Ὅσοι δὲ ἐγνώρισαν εἰμὴ μόνον τὰ μειδιάματα
καὶ τοὺς ἀσπαρμούς μίας μητρός.

Ἐὰν ἄνθρωπός τις, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν θά-
νατόν του, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ζωὴν, ἀμφιβάλλω
ἐὰν ἐκεῖνοι, οἵτινες μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐθρήνησαν
διὰ τὴν ἀπώλειαν του, ἤθελον ἐπανίδει αὐτὸν
εὐχαρίστως· τόσῳ ταχέως σχηματίζονται νέοι
δεσμοί, τόσον ἡ ἀστασία εἶναι φυσικὴ εἰς τὸν
ἄνθρωπον, ἡ δὲ ζωὴ μας μηδὲν, καὶ εἰς αὐτὰς
ἔτι τὰς καρδίας τῶν φίλων ἡμῶν.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος, ἀμετάβλητος εἰς τὰς δια-
θέσεις του, ἠδύνατο ἀενάως νὰ συνεισφέρῃ εἰς ἕν
αἰσθημα ἀδιακόπως ἀνανεούμενον, ἀναμφιβόλως
ἡ ἐρήμια καὶ ὁ ἔρωσ ἤθελον τὸν ἐξισώσει πρὸς
αὐτὸν τὸν Θεόν.

CHATEAUBRIAND.

Ἐπὶ τῶν ἀστρῶν ἡ πληθὺς ὀνόματα δὲν φέρει,
Καὶ ἀφανεῖς ἀδάμαντας πολλὰ κρατοῦσι μέρη.

Εἶν ἡ καρδία ἥλιος, κρυπτός ὡς ἐν νεφέλῃ.
Κ ἐπὶ τὰ χεῖλη μας ἀκτίς ὁ λόγος ἀνατέλλει.

ΩΡΙΩΝ

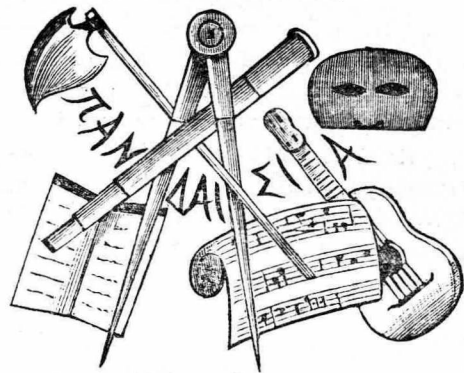
Ἐπάρχει θέαμα μεγαλοπρεπέστερον τῆς θα-
λάσσης, ὁ οὐρανός· ὑπάρχει θέαμα μεγαλοπρε-
πέστερον τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ἐσωτερικόν τῆς ψυχῆς.

Μητρικὴ χαρὰ, παιδικὴ χαρὰ.

Οἱ παῖδες ἔχουσι τὸ ἐωθινὸν αὐτῶν ἄσμα,
ὅπως τὰ πτηνά.

Οἱ ἀγαθοὶ διαλογισμοὶ ἔχουσι τὰς ἀβύσσους
των, ὅπως καὶ οἱ φαῦλοι.

V. HUGO.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.

* * * Ὁ μελοποιὸς Wagner διωρίσθη διευ-
θυντὴς τῆς μουσικῆς τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσ-
σίας. Ἡ θέσις αὕτη εἶχε διαμείνει κενὴ ἀπὸ τοῦ
θανάτου τοῦ διασήμου μελοποιῦ Mayerbeer
ὡς γνωστὸν ὁ Wagner εἶναι ὁ ἡγέτης τοῦ
νέου μουσικοῦ συστήματος, τῆς μουσικῆς τοῦ
μέλλοντος.

* * * Ἐν Φερράρα παρέση νέον μελόδραμα τοῦ
μελοποιῦ Πετρελίνα Celinda ἐπιγραφόμενον.
Ἀπέτυχε δὲ τοσοῦτον οἰκτρῶς, ὥστε μετὰ τὴν
πρώτην πράξιν ἐν τῇ δευτέρᾳ παραστάσει το-
σοῦτος ἐγένετο θόρυβος, ὥστε ἡ μὲν ἀστυνομία ἐ-
κλείσε τὸ θέατρον, δημοσία δὲ δύναμις παρενέ-
βη ὅπως χωρίσῃ τὰ διαμαχόμενα διὰ τῶν βάρ-
δων ἐν τῇ ὁδῷ κόμματα.

* * * Ἐν τῷ Opéra-Comique τῶν Παρισίων
ἐδόθη κατ' αὐτὰς νέον μελόδραμα τοῦ μελοποιῦ
Flotow «l'Ombre» ἐπιγραφόμενον, οὗ τινος τὸ
κείμενον συνετάχθη ὑπὸ τοῦ K. de Saint-
Georges. Ὁ πόλεμος ἐμπόδισε τὰς ἐπ' αὐτοῦ
τῶν κριτικῶν παρατηρήσεις, ὁμολογεῖται ὁμοῦς
ὡς ἄριστον προῖον, ἄξιον τοῦ ποιήσαντος τὴν
Márbur.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ.

* * * Κατὰ τελευταίαν στατιστικὴν τὸ ἡμῶν
τῶν ἀνθρώπων δὲν υπερβαίνει τὴν ἡλικίαν τῶν
19 ἐτῶν, καὶ ἐπὶ δέκα χιλιάδων εἰς μόνος ζῆ

100 ἔτη πραγματικῶς ἐπὶ 1000 παιδίων μετὰ ἐν ἔτος μόνον 870 ζῶσι, μετὰ τρία ἔτη 600, μετὰ πέντε 584, μετὰ δέκα 540, μετὰ τριάκοντα 446, μετὰ ἐξήκοντα 226, μετὰ ἑνενήκοντα πέντε 9, μετὰ ἑνενήκοντα ἑπτὰ 1.

* * Κατὰ τὸ 1869, 258,989 ξένοι μετηγάστεισαν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Αὐξήσις ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους 45,303. Πλεῖστοι δ' εἰσὶν οἱ Γερμανοί, Ἴρλανδοὶ καὶ Ἀγγλοὶ· ἐξ ὧν Γερμανοὶ 99,605, Ἴρλανδοὶ 66,204, Ἀγγλοὶ 41,090. Ἐκ τῶν μεταναστῶν 86,810 κατόκησαν εἰς Νέαν Ἰόρκην, 38,213 εἰς Ἰλλινόα, οἱ δὲ ἄλλοι εἰς Πανσυλβανίαν, Ὀχιοὺ καὶ ἄλλας ἐπαρχίας.

* * Ἀμαξοστοιχία σιδηροδρομικῆ, ἀποτελουμένη ἐξ ὄλων τῶν ἀτμομηχανῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἑταιριῶν, θὰ ἤρχιζεν εἰς Παρισίους καὶ θὰ ἐτελείονεν εἰς Πετροῦπολιν· θὰ περιεῖχε 400 000 ταξιδιώτας, τῶν ὁποίων αἱ ἀμαξὶ θὰ ἠκολουθοῦντο ὑπὸ 400,000 ἀμαξῶν ἐμπροσθεν. Οἱ εὐρωπαϊκοὶ σιδηροδρομοὶ διέρχονται ἐπὶ 62,000 γεφυρῶν μικρῶν ἢ μεγάλων, ἐγκριάζθησαν

δὲ 75 ἐκ. χιλιογράμμων σιδήρου διὰ νὰ κατασκευασθῶσιν αἱ ῥάβδοι. Ἡ ἔτησία κατανάλωσις γαίνθηρακος διὰ θέρμανσιν τῶν μηχανῶν, αἵτινες εἶναι 180,000 εἰς 400,000,000 χιλιογράμμα. Τὸ μῆκος δὲ τῶν σιδηροδρομικῶν ὁδῶν ὑπερβαίνει τὰ 220,000 χιλιόμετρα.

* * Θρεπτικαὶ οὐσίαι περιέχονται ὡς ἐξῆς ἐντὸς 100 δαάδων τροφῶν.

100 δαάδες φασόλοι λευκοὶ περιέχουσιν	93	δα.
» » ἄρτου λευκοῦ	90	»
» » κρέατος βοείου	35	»
» » σταφυλῶν	27	»
» » βερυκόκων	26	»
» » γεωμήλων	25	»
» » ῥοδακίνων	25	»
» » μήλων	17	»
» » ἀπιδίων	16	»
» » δαυκίων	14	»
» » φραουλῶν	13	»
» » κράμβης	8	»
» » πέπονος	3	»
» » ἀγκουρίου	2	»

Λ Υ Σ Ι Σ

τοῦ ἐν τῷ Η' καὶ Θ'. φυλλαδίῳ αἰτήματος.

Γαστήρ-ἀστήρ

Λ Υ Σ Ι Σ

τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ φυλλαδίῳ γρίφου.

Ἡ ἐν Ἀττικῇ σφαγὴ τῶν ὑπὸ ληστῶν αἰχμαλωτισθέντων ἐπισήμων ξένων ἅπαν τὸ ἑλληνικὸν ἐλύπησε γένος.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

Α'. Ἡ μάχαιρα ὀξύνει τὸν κάλαμον ἢ ὁ κάλαμος τὴν μάχαιραν ;

Β'. Πατήρ τις διέταξε διὰ τῆς διαθήκης του, ὥστε ὁ πρωτότοκος τῶν υἱῶν του νὰ λάβῃ ἀπὸ ὅλων τὴν περιουσίαν του 10,000 λίρας καὶ τὸ ἕβδομον μέρος τοῦ ὑπολοίπου τῆς περιουσίας· ὁ δεῦτερος, 20,000 λίρας καὶ τὸ ἕβδομον τοῦ ὑπολοίπου, ὁ τρίτος 30,000 λίρας καὶ τὸ ἕβδομον τοῦ ὑπολοίπου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, μέχρι τοῦ τελευταίου, αὐξανομένου πάντοτε τοῦ μεριδίου ἀνὰ 40,000 λίρας καὶ τὸ ἕβδομον. Οἱ υἱοὶ ἀκολούθησαν τὴν ὁδηγίαν τῆς διαθήκης, εὗρον ὅτι ἔλαβον ἴσα μερίδια. Ἐρωτῶμεν πόσους υἱοὺς εἶχε, ποία ἦτον ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς, καὶ ὅποιαν ποσότητα ἔλαβεν ἕκαστος υἱός.

Τῷ λύτῃ ἀμφοτέρων δωρηθήσεται μία συλλογὴ ποιήσεων.